

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
АПЕЛАЦИОНИ СУД БРЧКО ДИСТРИКТА
БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ
Број: 96 о К 089079 18 Кж 12
Брчко, 29.03.2018. године

У ИМЕ БРЧКО ДИСТРИКТА БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ!

Апелациони суд Брчко дистрикта Босне и Херцеговине у вијећу састављеном од судија Иље Клаић, као предсједника вијећа, Срђана Недић и Руже Глигоревећ, као чланова вијећа, уз учешће Биљане Васиљевић као записничара, у кривичном предмету против оптуженог Г.Р. из Б., због кривичног дјела Убиство из члана 163. став 2. тачка 1. у вези са чланом 31. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине („Службени гласник Брчко дистрикта Босне и Херцеговине“, број 33/13, 26/16 и 13/17), одлучујући о жалбама Тужилаштва Брчко дистрикта Босне и Херцеговине и бранилаца оптуженог Борислава Писаревић и Марка Писаревић, адвоката из Б., поднесеним против пресуде Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине број 96 о К 089079 17 К 2 од 23.11.2017. године, након јавне сједнице вијећа одржане дана 29.03.2018. године, у присуству тужиоца Тужилаштва Брчко дистрикта Босне и Херцеговине Шејле Дрпљанин и браниоца Борислава Писаревић, а у одсутности уредно обавијештеног оптуженог, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се као неосноване жалбе Тужилаштва Брчко дистрикта Босне и Херцеговине и бранилаца оптуженог Г.Р. и потврђује пресуда Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине број 96 о К 089079 17 К 2 од 23.11.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 96 о К 089079 17 К 2 од 23.11.2017. године, оптужени Г.Р. оглашен је кривим да је радњама описаним у изреци те пресуде починио кривично дјело Убиство из члана 163. став 1. у вези са чланом 31. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, и примјеном чланова 7., 42., 43. и 49. истог Закона осуђен на казну затвора у трајању од 13 (тринаест) година.

Истом пресудом на основу члана 57. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине одлучено је да ће се оптуженом у изречену казну затвора урачунати вријеме проведено у притвору од 23.05.2015. године од 20,00 часова па надаље.

На основу члана 188. став 1. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине суд је оптуженог обавезао да на име трошкова кривичног поступка плати износ од 7.609,00 КМ и паушал за рад суда у износу од 200,00 КМ, све у року од 15 дана по правоснажности пресуде, под пријетњом принудног извршења.

На основу члана 198. став 2. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине породица оштећеног М.Д. је са имовинскоправним захтјевом за накнаду штете у цјелости упућена на парнични поступак.

Против наведене пресуде жалбе су поднијели Тужилаштво Брчко дистрикта Босне и Херцеговине и браниоци оптуженог Борислав Писаревић и Марко Писаревић (у даљем тексту браниоци оптуженог).

Тужилаштво Брчко дистрикта Босне и Херцеговине (у даљем тексту тужилац) жалбу је поднијело због:

- битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 297. став 1. тачка к. и члана 297. став 2. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине
- одлуке о кривичноправној санкцији из члана 300. став 1. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине.

На крају жалбе тужилац је предложила да овај суд жалбу тужилаштва уважи као основану, укине првостепену пресуду и сам одржи главни претрес или преиначи првостепену пресуду тако што ће оптуженог огласити кривим за кривично дјело Убиство из члана 163. став 2. тачка 1. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине и изрећи му казну затвора у дужем трајању.

Браниоци оптуженог Г.Р. против првостепене пресуде поднијелу су жалбу због:

- битне повреде одредаба кривичног поступка,
- повреде кривичног закона,
- погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања
- одлуке о кривичноправној санкцији.

На крају жалбе браниоци оптуженог су предложили да се њихова жалба усвоји као основана и побијана пресуда Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине укине и одреди одржавање главног претреса пред Апелационим судом Брчко дистрикта Босне и Херцеговине или преиначи на начин да се оптужени ослободи од оптужбе.

Тужилац је поднијела одговор на жалбу бранилаца оптуженог, у којем сматра да је жалба неоснована и да је теза одбране да оптужени Г.Р. фактички није имао ниједну активну радњу у цјелокупном догађају неодржива и да је то у ствари покушај да у недостатку властитих доказа и немогућности оспоравања доказа оптужбе, како би се одговорност преусмјерила на оптуженог М.Б. Тужилац је предложила да овај суд у складу са чланом 313. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, жалбу бранилаца оптуженог одбије као неосновану, а уважи жалбу Тужилаштва Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, те пресуду Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине укине и сам одржи претрес или преиначи првостепену пресуду тако што ће оптуженог огласити кривим због кривичног дјела Убиство из члана 163. став 2. тачка 1. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине и изрећи му казну затвора у дужем трајању.

На јавној сједници вијећа овог суда, одржаној дана 29.03.2018. године, тужилац Шејла Дрпљанин је изјавила да су поднијели жалбу из разлога који су наведени у истој, да је изрека пресуде противрјечна образложењу, да нема довољно разлога о одлучним чињеницама, те је подсјетила на све наведено у поднесеној жалби и изјавила да у цјелости остаје код свега наведеног као и при приједлогу који је у жалби истакла.

Бранилац оптуженог Борислав Писаревић је изјавио да одбрана остаје код свих навода истакнутих у жалби на пресуду као и приједлогу наведеном у поднесеној жалби, те је бранилац детаљно подсјетио на све наводе истакнуте у жалби.

У погледу одговора који је тужилац поднијела на жалбу бранилаца оптуженог истакла је да је доставила одговор на жалбу бранилаца оптуженог у којем је исцрпно све образложила, те да остаје при приједлогу из жалбе и приједлогу из одговора на жалбу.

Овај суд је испитао побијану пресуду у складу са чланом 306. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, односно у оном дијелу који се побија жалбом, а по службеној дужности да ли је на штету оптуженог повријеђен Кривични закон, након чега је одлучио као у изреци, из слиједећих разлога:

Жалбе тужиоца и бранилаца оптуженог Г.Р. су неосноване.

Жалба тужиоца.

Неосновано се жалбом тужиоца приговара да је првостепени суд приликом доношења побијане пресуде починио битну повреду одредаба

кривичног поступка из члана 297. став 1. тачка к. и члана 297. став 2. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, те да је у дијелу одлуке о кривичноправној санкцији из члана 300. став 1. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, такође починио пропусте и да није изабрао адекватну висину казне коју је изрекао оптуженом. У погледу наведених жалбених приговора изостала је адекватна аргументација, којом би се основано указало на наведене пропусте првостепеног суда, а који би озбиљно довели у питање правилност и законитост побијане одлуке, с аспекта истакнутих жалбених приговора. Одлуком и образложењем исте првостепени суд није оставио простора, а ни дао повода за приговоре које тужилац износи у жалби, па жалбу овај суд није могао ни цијенити као основану.

Неаргументоване су жалбене тврдње тужиоца да је изрека пресуде противрјечна разлозима пресуде, и да у пресуди нису наведени разлози о одлучним чињеницама. Када се пресуда сагледа са аспекта ових приговора као што је то урадио и овај суд па је дошао до закључка да изрека пресуде није противрјечна њеним разлозима, односно да образложење исте правно и чињенично слиједи изреку кроз које се даје образложење у погледу свих правнорелевантних и одлучних чињеница као и у погледу тога на основу којих доказа су исте утврђене. С тим у вези из образложења произилази који докази су provedени током доказног поступка, како на приједлог тужиоца, тако и на приједлог одбране као и материјална документација, затим да је суд извршио оцјену свих provedених доказа цијенећи сваки доказ појединачно и у вези са осталим доказима па је на основу такве оцјене доказа извео правне и чињеничне закључке, на начин прописан одредбом члана 281. став 2. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине.

Након тако provedеног доказног поступка и оцјене доказа првостепени суд је дошао до потпуног чињеничног утврђења на којем је засновао своје увјерење о кривици оптуженог, те на исто правилно примијенио одредбе Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, налазећи да су у радњама оптуженог остварена обиљежја бића кривичног дјела Убиство из члана 163. став 1. у вези са чланом 31. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, за које га је и огласио кривим, а не кривичног дјела Убиство из члан 163. став 2. тачка 1. у вези са чланом 31. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, за које се оптужени теретио оптужницом. О свему томе првостепени суд је дао ваљане и увјерљиве разлоге који указују на правилност и законитост одлуке коју је донио и истовремено не дају основа да би се одлука могла довести жалбеним разлозима у питање.

У циљу оспоравања правилности побијане одлуке тужилац жели указати на противрјечности између изреке и образложења, па између осталог, истиче да је у изреци пресуде наведено „које мјесто је било слабо

освијетљено“, мислећи на мјесто гдје се догађај десио, а да се на страни 36. образложења пресуде (у жалби грешком написано 29.) наводи „на јавном мјесту које је било освијетљено“, па томе тужилац жели дати непотребно, а и неосновано нарочит значај у виду наводног постојања нејасноће да ли је мјесто гдје се догађај десио слабо освијетљено или освијетљено да се могло видјети шта се дешава. Овај суд сматра да се, као што је истакнуто у наведеној чињеници у погледу освијетљености непотребно даје нарочит значај јер та чињеница такав значај нема, јер је неспорно да је наведено мјесто било освијетљено, а којег интензитета која чињеница би омогућавала бољу или лошију прегледности могло би се полемисати али за истим заиста нема потребе. Такође може се рећи да је чињеница у погледу тога колико је мјесто освијетљено или је освијетљено суштински разлике нема, а и ствар је индивидуалне процјене онога ко се на те околности изјашњава. Није првостепени суд цијенио чињеницу која описује мјесто догађаја, као чињеницу која говори о тврдњи тужиоца да је кривично дјело извршено на подмукао начин, како тужилац по оцјени овог суда погрешно закључује. Првостепени суд је у одлуци изнио став, а о чему говори у погледу правне квалификације кривичног дјела и одлуке да оптуженог огласи кривим за основни облик, а не квалификовани облик кривичног дјела убиство и даје о томе на страни 36. довољно ваљаних и увјерљивих разлога. Очигледно је да се ради о различитим ставовима тужиоца и првостепеног суда у погледу правне квалификације кривичног дјела за које се оптужени терети, па отуда и погрешан закључак тужиоца, да је првостепени суд прихватио елементе подмуклости, а оптуженог ипак осудио за основни облик наведеног кривичног дјела. Чињенични опис који је наведен у изреци пресуде који је својим поднеском 06. новембра 2017. године тужилац кориговао као коначан односно у виду измијењене оптужнице у односу на чињенични опис из потврђене оптужнице, првостепени суд је у потпуности прихватио, и правилно закључио да се ради о основном облику кривичног дјела убиство, а не кривичном дјелу за које се оптужени теретио оптужницом. Наведени став првостепеног суда је резултат детаљне и свеобухватне анализе свих проведених доказа и на основу тих доказа утврђених правнорелевантних и одлучних чињеница у погледу чега су дати разлози и не може се говорити о мањкавости образложења одлуке у том погледу.

Првостепени суд је и у погледу промјене правне квалификације кривичног дјела за које се оптужени терети дао на страни 36. ваљане разлоге који говоре о томе да се не ради о убиству на подмукао начин имајући у виду мјесто догађаја и како се све дешавало, да при томе извршилац није показао посебно лукавство, а ни посебну препреденост која је у сваком случају морала бити изражена код оптуженог да би се радило о кривичном дјелу убиство на подмукао начин. Тачно је, као што и првостепени суд наводи, да се догађај десио на јавном мјесту које је освијетљено, да су извршење истог могла видјети одређена лица, што се

најпосле и десило, имајући у виду исказе свједока, да је мјесто извршења кривичног дјела покривено видео надзором са оближњих бензинских пумпи, истина не ради се о највидљивијим сликама са видео надзора, а што иде на уштрб техничкој могућности наведених видео надзора, а не да мјесто догађаја није истиме покривено, да су изостали субјективни елементи на страни оптуженог, те да је у извјесном смислу оштећени могао очекивати одрђене проблеме јер познаје М.Б. са којим је требао да се састане и поразговара у вези возила које је оштећено. Да је очекивао одређене проблеме најбоље говори чињеница да је у међувремену М.Д. скренуо до своје куће и понио са собом голф палицу ако му затреба да се брани управо од оптужених, а што су својим исказима потврдили свједоци Б.М. и М.В.

И за овај суд је неспорна чињеница да је мјесто догађаја покривено видео надзорима са оближњих бензинских пумпи па се онда намеће питање како се може говорити о подмуклом, преварном или крајње перфидном поступању или препреденом понашању оптуженог Г.Р. којим би се створили услови за извршење наведеног кривичног дјела и прикривање истог, а који би указивали на крајње зао карактер оптуженог. Оптужени није ни знао да ли је мјесто догађаја покривено видео надзорима са оближње бензинске пумпе иако тужилац тврди супротно, а у погледу такве тврдње нису презентовани поуздани докази. Да је оптужени хтио да кривично дјело изврши на начин како се то оптужницом тврди и да је при томе перфидан и препреден како се, између осталог тврди, онда је претпоставити да би своју такву намјеру покушао реализовати на неком мјесту које је сигурно погодније за реализацију своје намјере него мјесто гдје се то заиста све и дешавало. Погрешан је закључак тужиоца да је првостепени суд прихватио објективне и субјективне елементе подмуклог начина извршења кривичног дјела наведене у изреци пресуде, али их је погрешно цијенио, а да је то било од утицаја на законито и правилно доношење одлуке. Тачно је да је првостепени суд утврдио и прихватио да се догађај десио у вријеме и на начин описан у изреци пресуде коју је донио, али одређене чињенице које су праћене извршењем наведеног дјела, као што су мјесто извршења, напад с леђа, није цијенио као елементе подмуклости, на начин како је наведене елементе цијенио тужилац. Надаље, овај суд сматра да тужилац изводи погрешан закључак у жалби, да је првостепени суд чињенични опис из изреке одлуке прихватио и цијенио као подмукли начин извршења кривичног дјела, јер се то из чињеничног описа, а и из образложења одлуке не може рећи ни закључити.

Тужилац правну оцјену и квалификацију кривичног дјела за које терети оптуженог примарно заснива и за овај суд неспорно утврђеној чињеници да је оптужени М.Д. нападнут с леђа и изненада. Међутим, те чињенице нису довољне за закључак и увјерење да се ради о перфидном, подмуклом и препреденом стварању услова да се оштећени лиши живота,

односно услова за извршење кривичног дјела и прикривање истог. Неутемељени су тврдња и закључак тужиоца да се у конкретном случају ради о стеченом повјерењу између оптуженог Г.Р. и оштећеног М.Д. уз потпуно занемаривање чињенице, а коју тужилац у оптужници наводи, да је у току те исте ноћи дошло до физичког контакта између Г.Р. и М.Д. на начин да је оптужени Г.Р. испред пекаре М. ударио песницом М.Д. у главу. Такође се заборавља да је те исте ноћи М.Д. скренуо са М.Б. и М.В. до своје куће из које је изнио металну палицу за голф да има ако га оптужени нападне, па је с тим у вези нејасно о каквој злоупотреби повјерења се ту ради, односно какво је то повјерење оштећени имао према Г.Р. и какво је то повјерење Г.Р. злоупотребио према оштећеном М.Д. За тврдњу у погледу постојања наведеног повјерења између М.Д. и Г.Р. током доказног поступка није било проведених доказа. Критична ситуација када је оштећени М.Д. лишен живота, је искориштена од стране оптуженог Г.Р., али иста није створена, односно наведена ситуација није резултат његовог субјективног односа према томе, а који би се субјективни однос манифестовао кроз перфидно и подмукло предузимање радњи у циљу стварања услова и ситуације у којој би М.Д. био лишен живота.

Неувјерљива је и ничим поткријепљена тврдња изнесена у жалби да су оптужени Г.Р. и М.Б. навели М.Д. да дође да разговара о разбијеном возилу. Поставља се питање на који је то начин оптужени Г.Р. навео М.Д. да дође на мјесто гдје се наведени догађај десио. Тужилац наводи да је оптужени навео М.Д. да дође на наведено мјесто, али не образлаже на који начин. Није забиљежена ни утврђена ниједна телефонска комуникација између Г.Р. и М.Д. нити је икаква комуникација између њих двојице вођена наведене ноћи, а што потпуно искључује приговор тужиоца да је и оптужени наводио М.Д. да дође на наведено мјесто, гдје се наведени трагични догађај десио.

М.Д. је претпостављао да би у току ноћи могло бити неких проблема између њега и оптужених Г.Р. и М.Б. па је из тог разлога од куће понио металну палицу да би се могао од њих одбранити, а о чему је већ у предњем дијелу ове одлуке било ријечи али је било нужно да се поново подсјети на наведену чињеницу из разлога што се жалбом потенцира у погледу тога да је оштећени М.Д. знао да ће бити проблема са оптуженим кад се састане сигурно не би дошао или би дошао наоружан и спреман за физички обрачун, а не би изашао из возила без ичега у рукама, да би убрзо од М.Б. добио ударац шаком у предјелу главе. Међутим, овдје треба имати у виду и чињеницу да ни М.Б. ништа у том моменту када је дошао на договорено мјесто није понио са собом што би употребио за тучу, а да оптужени Г.Р. уопште није ни изашао из кола до момента док колима није пришао Б.М. Што се тиче мјеста гдје се наведени догађај десио, а у погледу којег се потенцира од стране тужиоца као мјесто које је оптужени изабрао као погодно да се на истом изврши кривично дјело треба истаћи да се исто налази непосредно поред главног пута Б.–Ч., који пут је

фреквентан, налази се у близини неколико бензинских пумпи које раде нон-стоп и које су обезбјеђене видео надзорима, а што опет искључује закључак тужиоца да је наведено мјесто изабрано с разлогом да се на истом изврши кривично дјело и да је између осталог и то саставни дио субјективног односа оптуженог у виду суптилног и перфидног избора мјеста гдје ће се састати са оштећеним.

Жалбом се на више мјеста потенцира на томе да начин извршења кривичног дјела представља подмукао начин извршења уз потенцирање на мјесту гдје се догађај десио, да је извршено с леђа, средством ножем, уз искориштавање повјерења жртве М.Д., а с циљем извршења и прикривања или отежаног откривања наведеног кривичног дјела. Треба имати у виду утврђене чињенице, а које искључују приговор браниоца у погледу правне квалификације кривичног дјела и искључују тврдње да се ради о извршењу на подмукао начин. У том правцу треба посматрати чињеницу да оптужени телефоном није ни позивао ни заказивао оштећеном да се састану, тим прије јер његово возило није ни оштећено и није имао разлога да на те околности разговара са оштећеним М.Д. нити је оптужени Г.Р. приликом доласка на мјесто гдје се догађај десио изашао да разговора са покојним М.Д.

Тужилац надаље потенцира на нападу оптуженог Г.Р. на оштећеног с леђа и изненада, а ништа не говори о томе на који је то начин Г.Р. створио такву ситуацију која му је то омогућила, односно да је исту планирао и реализовао, а што би ишло у прилог подмуклом и препреденом понашању Г.Р. Потпуно је произвољна и неодржива тврдња тужиоца на којој у жалби на више мјеста потенцира да је оптужени Г.Р. искористио повјерење оштећеног М.Д. који је на пар сати прије кобног догађаја задобио ударац у главу управо од оптуженог, па је по оцјени овог суда, потпуно неодржива тврдња да се ради о злоупотреби стеченог повјерења између оптуженог и оштећеног М.Д. јер таквог повјерења између оштећеног М.Д. и оптуженог није ни било. Чињеница да је је покојни М.Д. наведене вечери понио металну палицу да се може бранити од оптужених, говори о томе да никаквог повјерења и пријатељства није било између њих, а што се од стране тужиоца потпуно занемарује, иако и тужилац у чињеничном опису спомиње физички контакт између оптуженог и М.Д. који се десио испред објекта М., на које околности је свједочио свједок Д.С., а о чему првостепени суд говори на страни 14. пресуде. Све околности под којима је кривично дјело почињено тужилац погрешно цијени и погрешно закључује да се ради о кривичном дјелу извршеном на подмукао начин.

У жалби тужилац указује на неспорну чињеницу да су оптужени Г.Р. и М.Б. пријатељи и да су се углавном кретали заједно, да су познавали М.Д. и да су се са истим у прошлости дружили. Уз навођење тих неспорних чињеница тужилац покушава опет на неаргументован начин

довести у везу са постојањем непостојећег повјерења између оптуженог Г.Р. и М.Д., а очигледно с намјером да се дође до правне конструкције кривичног дјела које се потврђеном оптужницом ставља на терет оптуженом. Чињеницу да су се оптужени и оштећени познавали, па и да су се у прошлости некада дружили, тужилац покушава подвести под елементе подмуклог понашања Г.Р. и услова да се М.Д. на унапред припремљен начин лиши живота.

Као чињеницу која би указивала на субјективну компоненту извршења кривичног дјела на подмукао начин тужилац спомиње упорност да се оствари контакт са М.Д. у циљу навођења да се састане са М.Б. и Г.Р., а у прилог чему иду, како тужилац наводи, четири телефонска позива које је М.Б. упутио ка М.Д. Неспорно је телефонске контакте са М.Д. остваривао М.Б., који је имао и разлога и мотива да се састане са М.Д., јер је М.Б. возило разбијено, а не Г.Р., те се од тужиоца потпуно занемарује да ниједан телефонски контакт није остварен између Г.Р. и М.Д. На крајње неаргументован начин жалбом се тврди да се конкретно ради о субјективној компоненти у виду настојања М.Б. да се састане с М.Д., иако Г.Р. уопште није учествовао у телефонској, а нити било којој другој комуникацији са М.Д. с намјером да га приволи да дође на мјесто гдје се догађај десио. Овај суд цијени да се ради о погрешним закључцима тужиоца у погледу постојања субјективне компоненте наведеног кривичног дјела на страни оптуженог Г.Р. Позиве које је М.Б. мобилним телефоном упућивао према М.Д., тужилац очигледно третира као да је исте упућивао Г.Р., па то све цијени као упорности на страни Г.Р. да се оствари контакт с М.Д., а с циљем да га наведу на мјесто гдје ће доћи. Ако се сагледа мјесто гдје се догађај десио простор испред пекаре Д. очигледно је да се не ради о мјесту које је погодно да се наведено кривично дјело изврши на начин како се то жалбом непотребно, а и сувишно потенцира на мјесту које је слабо освијетљено, а све с циљем да би се то довело у везу са намјером Г.Р. да наведе М.Д. да дође на наведено мјесто. Поред тога што се простор испред пекаре Д. налази поред прометног пута при томе овај суд не занемарује доба ноћи односно јутра када се све дешавало, али треба имати у виду да се наведено мјесто налази у близини и стамбених кућа и да је дјелимично и освијетљено са стамбених објеката, те се може рећи да се ради о крајње неповољном и неадекватном мјесту да се изврши кривично дјело на подмукао начин у виду стварања погодности да се кривично дјело изврши и прикрије, како се оптужницом, а потом и жалбом тврди.

Треба имати у виду чињеницу да је покојни М.Д. на мјесто кобног догађаја дошао у пратњи двојице пријатеља, а што би свакако утицало на план оптуженог Г.Р. и у ситуацији да је код истог постојао план да оптуженог лиши живота. Неоснована је и ничим поткријепљена тврдња да оптужени за извршење кривичног дјела нису изабрали Е. пумпу из разлога јер је иста освијетљена, а и што познају продавца који ради ту, па

су у намјери да испадну перфиднији по мишљењу тужиоца изабрали друго мјесто гдје се догађај десио, а при томе је мјесто догађаја неколико метара удаљено од наведене пумпе Е. за коју тужилац тврди да није било повољно мјесто за извршење кривичног дјела. Произвољан је по оцјени овог суда закључак тужиоца да из кретања оптуженог са видео надзора Н. произилази одређена спремност и одлучност за извршење кривичног дјела, што се не може прихватити као озбиљан закључак и аргумент тужиоца изнесен у жалби.

Такође немају мјеста тврдње и исте имају значај неоснованих претпоставки да је М.Д. мислио да ће проблем ријешити на миран начин, а упркос чињеници да је понио металну палицу да се може бранити од њих обојице, иако тужилац упркос томе стално потенцира на пријатељству и повјерењу којег између М.Д. и оптужених Г.Р. и М.Б. очигледно није било. На страни 4. жалбе први пасус тужилац подсјећа да је оптужени из возила изашао наоружан ножем и палицом значи како тужилац закључује припремљен на остварење коначне намјере па је кренуо према Б.М. који је побјегао, међутим, како даље тужилац наводи, Б.М. није ни требао да буде жртва, због чега је Г.Р. одустао од потјере за Б.М. Све у циљу доказивања субјективне компоненте кривичног дјела за које се оптужени Г.Р. терети тужилац наведену ситуацију представља као да је оптужени Г.Р. знао и да је то било обухваћено његовим умишљајем како ће Б.М. реаговати кад га он потјера ножем, па да је то практично смишљено предузео јер је знао да ће Б.М. побјећи, који, како тужилац тврди није требао ни бити жртва, а да ту ситуацију онда Г.Р. искористи па с леђа нападне ножем на М.Д. Тужилац претпоставља да је Г.Р. знао како ће се Б.М. понашати ако га овај нападне ножем. Наведена комбинаторика предузета с циљем доказивања свих наведених компонената наведеног кривичног дјела на страни Г.Р. не може се прихватити као увјерљива, аргументована и заснована на утврђеним чињеницама. Нема мјеста закључку о незаинтересованости Г.Р. да нападне Б.М. иако истог гања са ножем у руци, јер ако би се схватило на начин како тужилац наводи онда би се могло доћи до закључка да уствари нико није сем тужиоца ни схватио понашање Г.Р. односно да исти блефира или симулира напад на Б.М., а да би уствари створио услове да нападне М.Д. За наведену тврдњу од стране тужиоца нема ни оправдања у чињеницама, а објективно ни било каквих елемената који би тврдње тужиоца чиниле основаним у погледу намјере оптуженог Г.Р. да на подмукао начин лиши живота М.Д.

Што се тиче позиције у којој се нашао М.Д. односно да је био окренут леђима оптуженом Г.Р. може се довести у везу са М.Б. који је први започео разговор са М.Д. и неспорно је да је у датој ситуацији у којој се нашао оштећени М.Д. леђима окренут Г.Р., а предњом страном тијела окренут према М.Б. са којим је разговарао. У таквој ситуацији није био ни у могућности да види када га оптужени напада, а с тим увези нити на било који начин се супротставити. Међутим, ситуација у којој се затекао

оштећени не може се доводити у везу са субјективном компонентом кривичног дјела које се оптуженом ставља на терет на начин како се то жалбом на неувјерљив начин на страни б. жалбе од стране тужиоца чини. Док М.Д. разговара са М.Б. логично је да је према истом и био окренут, јер је и М.Б. био својим лицем окренут према М.Д., с тим што је могао да види шта се иза М.Д. леђа догађа па се све не може посматрати на начин на који то тужилац чини и посматра као већ унапред смишљено поступање у циљу стварања услова да се наведено кривичног дјело изврши. У моменту док М.Б. и М.Д. разговарају ни М.Б. у рукама не држи никакво средство подесно за лишење живота, и тада Г.Р. напада оштећеног М.Д. леђа ножем, тако да се не може све преписивати као унапред смишљеном плану и реализацији истог у виду лишења живота М.Д.

Када је ријеч о возилима као препрекама за бјежање М.Д., Б.М. пријатељ који је и довезао М.Д. своје возило је паркирао самоиницијативно на мјесто за које је сматрао подесним, а не да му је на било који начин М.Б. или Г.Р. рекао гдје да паркира своје возило с тим што су оптужени на договорено мјето стигли први и паркирали возило којим су дошли. Ово суд напомиње из разлога што тужилац у жалби потенцира и на положају возила којим је М.Д. дошао као препреке за случај да исти бјежи па се онда долази у ситуацију да се постави питање уколико би се све уважило што тужилац наводи, није ваљда Г.Р. и то планирао гдје ће се налазити возила која би ометала оштећеног да побјегне. И у погледу ситуације и положаја у којем се нашао М.Д. у моменту када је нападнут, тужилац указује на напад изненада па исти по оцјени овог суда погрешно цијени као субјективну компоненту кривичног дјела убиство на подмукао начин, а што прво степени суд с разлогом и оправдано није прихватио и о томе дао ваљане разлоге. Број убода који су ножем нанесени оштећеном по оцјени овог суда тужилац погрешно цијени као елементе кривичног дјела убиство на подмукао начин, а не као упорност и истрајност и одлучност оптуженог да се кривично дјело изврши. Све чињенице које тужилац наводи у жалби и на којима потенцира и на више мјеста у жалби понавља не указују у довољној мјери на присуство објективно-субјективних компоненти које морају бити испуњене да би се радило о кривичном дјелу квалификованог облика за које се терети оптужени Г.Р. Ради се у конкретном случају о елементима односно чињеницама које су утврђене и то да је оштећени М.Д. нападнут ножем с леђа и изненада, који на први поглед без детаљне анализе свих чињеница које указују како се наведени догађај одиграо могу навести на погрешан закључак да се ради о кривичном дјелу за које тужилац терети оптуженог, а што је очигледно навело тужиоца на погрешан траг у виду погрешне правне квалификације кривичног дјела за које је оптужио оптуженог.

Јавно мјесто на којем се одиграо догађај из оптужнице које спомиње и првостепени суд, а и тужилац у жалби, по оцјени овог суда, иде у прилог тврдњи да је приликом извршења кривичног дјела будући да се од стране тужиоца и мјесто гдје се догађај десио покушава приписати намјери оптуженог сврставајући исто у субјективну компоненту наведеног кривичног дјела, изостала нужна препреденост и преварна намјера оптуженог, јер би у противном сигурно нашао погодније мјесто за реализацију намјере уколико је иста постојала да на подмукао начин лиши живота М.Д. Непотребно се у жалби стално потенцира на лоше освијетљеном мјесту као намјери оптуженог унапред срачунатој да се кривично дјело може несметано и неопажено извршити на мјесту гдје се догађај и одиграо. Извршење наведеног кривичног дјела су видјели Б.М. и М.В. па се онда с разлогом намеће питање како су ту до изражаја дошли елементи препредености од стране оптуженог. Уз то уколико би се прихватила тврдња у вези мјеста гдје се догађај десио који би се уклапао у елемент подмуклости онда би подразумијевало и то да је оптужени знао да га ниједан од радника оближњих бензинских пумпи неће видјети ни предузети апсолутно ништа што би онемогућило извршење кривичног дјела или откривање истог, као и чињеницу да је оптужени био сигуран да тада неће нико наићи са колима, а што се тешко може прихватити као аргументовано, а што све опет искључује елементе које тужилац жели довести у вези са правном квалификацијом кривичног дјела за које се оптужени теретио оптужницом.

Прегледом снимака изузетих са видео надзора оближњих бензинских пумпи очигледно је да исти дјелемично покривају простор гдје се догађај дешавао, али сигурно оптуженом није било познато шта видео надзори са које бензинске пумпе могу покрити, па да се поузано определијели за мјесто извршења кривичног дјела у непосредној близини наведених бензинских пумпи. Нема доказа да је оптужени Г.Р. знао или није да ли наведено мјесто догађаја покрива видео надзор неке од бензинских пумпи, што тужилац у жалби тврди па да га је то руководило да се ту састане са оштећеним јер је то повољно мјесто за извршење наведеног кривичног дјела. Наведена претпоставка тужиоца је неодржива, а тим и неприхватљива јер у прилог истој не говори ниједан доказ тако да је та тврдња тужиоца у погледу избора мјеста гдје ће се догађај десити по оцјени овог суда остала у домену претпоставке.

Критичне прилике, а што је утврђено током доказног поступка, оптужени Г.Р. из путничког возила ... изашао је тек када је возилу у ком се налази пришао Б.М., а што је свједок Б.М. и потврдио, а за то вријеме оштећени М.Д. и М.Б. су већ разговарали у вези разбијених стакала на возилу ... власништво М.Б. Чињенице које се односе на моменат и вријеме када је Г.Р. изашао из возила и шта се даље дешава по његовом изласку из возила првостепени суд је на основу поузданих доказа утврдио, те правилно закључио да у радњама оптуженог нема компонената у

објективно-субјективном смислу да би се објективна компонента испољавала у прикривеном и потајном поступању оптуженог, а субјективна компонента у преварном, неискреном, перфидном и са злонамјерним искориштавањем стеченог повјерења од стране оштећеног према оптуженом. Какву је ту оптужени испољио подмуклост, лукавство и препреденост која би превазилазила нормалну уобичајену обазривост код вршења кривичног дјела убиство. Не може се дати одговор у смислу постојања наведених испољених елемената јер истих није ни било, ни препредености ни лукавства, а ни тзв. хибрене радње од стране оптуженог Г.Р. која би употпунила субјективну компоненту кривичног дјела за које тужилац тврди да је оптужени извршио.

Тужилац у жалби тврди да су М.Б. и М.Д. били у добрим односима, па се намеће питање зашто му је онда М.Д. разбио стакло на колима ако су били у добрим односима као што тужилац тврди, а М.Б. одмах посумњао на некога са ким је у добрим односима. Г.Р. је критичне вечери испред пекаре М. песницом ударио у главу М.Д., а тужилац и за Г.Р. тврди да је био у добрим односима са М.Д. и да је Г.Р. практично искористио стечено повјерење од стране М.Д. па га је практично намамио да дође на мјесто за које је како тужилац неосновано тврди већ унапред било одређено од стране оптуженог као мјесто погодно за извршење наведеног кривичног дјела. За овај суд су наведене тврдње у погледу пријатељства оштећеног и оптужених и наводне злоупотребе повјерења потпуно неодрживе, јер су у супротности са утврђеним чињеницама које упућују на супротан закључак, а не како се жалбом тужиоца упорно и неаргументовано потенцира, а све у циљу да би се извела правна конструкција кривичног дјела убиство на подмукао начин, у ком правцу се жалбом највише потенцира од стране тужиоца. Занемарује се од стране тужиоца на поуздан начин утврђена чињеница, а о којој је већ било говора у овој одлуци, да је М.Д. прије доласка на наведено мјесто гдје ће се догађај десити односно у току ноћи скренуо са Б.М. до своје куће из које је у кола донио металну голф палицу уз образложење нека је ту ако му затреба да се може бранити управо од оптуженог. Упркос тој утврђеној чињеници која је неспорна и за тужиоца, тужилац у жалби на више мјеста потенцира на добрим односима оштећеног и оптуженог иако је металну палицу М.Д. понио управо да би је могао употребити уколико би га напали оптужени Г.Р. и М.Б.

Уколико је М.Б. заједно са оптуженим Г.Р. дошао испред пекаре Д. с намјером да лиши живота М.Д. односно на мјесто за које тужилац тврди да је раније изабрано као мјесто погодно за извршење кривичног дјела убиство, онда се неизоставно намеће питање зашто је М.Б. изашао из кола да разговара са М.Д., а није понио ништа што је подесно за извршење кривичног дјела, а оптужени Г.Р. уопште и не излази из кола све до момента док му се Б.М. није приближио. Како би онда оптужени Г.Р. у таквој ситуацији лишио живота М.Д., односно како би реализовао

намјеру да га на подмукао начин лиши живота. Током доказног поступка је са сигурношћу утврђено да је оптужени Г.Р. учествовао у лишењу живота оштећеног М.Д., али не на подмукао начин како тужилац све вријеме у жалби погрешно тврди. Оштећени М.Д. је претпостављао да би током ноћи могло бити проблема са оптуженим због чега је од куће и понио већ више пута спомињану металну голф палицу и долази да разговара са М.Б. око полупаног возила када и долази до трагичног догађаја.

Није изостало утврђење одлучних чињеница од стране првостепеног суда у погледу подмуклог начина извршења кривичног дјела као што се жалбом тврди, јер тих чињеница није ни било, а у ком погледу се жалбом у највећем дијелу потенцира. Првостепени суд је правилно поступио што није прихватио правну квалификацију кривичног дјела из потврђене оптужнице, а у ком правцу се жалбом неаргументовано, неувјерљиво а и непотребно истрајава. Навео је првостепени суд довољно разлога у погледу тога зашто није прихватио правну квалификацију кривичног дјела из оптужнице, па не стоји приговор повреде кривичног поступка из члана 297. став 1. тачка к. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине. Такође нема поступања супротног члану 290. став 7. (садржај пресуде) Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, јер пресуда у потпуности садржајно одговара захтјевима из члана 290. став 7. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, јер је суд све утврдио и образложио на начин прописан наведеном одредбом Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине.

Неоснован је жалбени приговор тужиоца да су на незаконит начин прибављени докази, односно налази и мишљење вјештака клиничког психолога Љиљане Станковић и вјештака прим. др Вјекослава Ковачевић неуропсихијатра, које је ангажовала одбрана оптуженог. Ангажовање наведених вјештака је било у складу са чланом 269. став 1. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине који прописује да вјештака може ангажовати и бранилац. Тужилац сматра да је за вјештачење била неопходна наредба од стране тужиоца или суда са предоченим задатком и упозорењима. Како нема наредбе тужилац сматра да је изостало упозорење вјештаку нарочито у погледу да лажно давање исказа о налазу и мишљењу представља кривично дјело, како прописује члан 270. став 1. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине. Првостепени суд је на страни 12. пресуде дао ваљано образложење у погледу тога зашто је прихватио и уврстио у доказни материјал исказе саслушаних вјештака. Имајући у виду да су вјештаци саслушани на главном претресу, прописно упозорени прије изношења налаза и мишљења, у складу са чланом 270. став 1. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине (испитивање вјештака), да лажно давање исказа о налазу и мишљењу представља кривично дјело,

а што произилази из транскрипта и тонског записа са главних претреса одржаних 29.09.2017. и 16.10.2017. године, тако да приговор тужиоца не доводи у питање законитост наведених доказа.

Такође, треба имати у виду и то да је првостепени суд иако је наведене доказе прихватио као законите исте није прихватио као поуздане и нису ни кориштени у поступку утврђивања чињеничног стања, односно суд на истима није засновао своју одлуку иако се ради о законитим доказима као што је правилно закључио и првостепени суд, а што као правилан став у потпуности прихвата и овај суд. У погледу наведеног приговора који говори о правилности првостепене одлуке говори одлука овог суда број 96 о К 083410 16 Кж 3 од 01.08.2016. године гдје се суд бавио наведеним питањем законитости доказа на које тужилац приговара.

У погледу исказа свједока Б.М. који је дао током истраге дана 23.05. и 24.05.2015. године који су кориштени приликом унакрсног испитивања од стране бранилаца, а које су браниоци користили, свједок је потврдио да је дао наведене исказе. Да није поступио на наведени начин тужилац је имао могућност да приговори у погледу начина испитивања свједока. Ни свједок није негирао да је наведене исказе дао, нити је свједок довео у питање аутентичност наведених исказа, тако да приговор тужиоца на начин како се чини у жалби не може довести у питање законитост наведених исказа. Искази су уложени у спис од стране одбране па је првостепени суд имао могућност да их детаљно проучи и размотри у вези наводних разлика у исказу, а о чему се првостепени суд већ одредио када је поклатио вјеру свједоку Б.М. сматрајући га поузданим и у сагласности са другим проведеним доказима. Свједоку Б.М. је било омогућено да појасни све евентуалне нејасноће или недоречености око исказа и свједок је дао одговоре на сва питања која су му постављена од стране одбране, тако да није ништа остало неразјашњено, нити је било шта у супротности са одредбом члана 273. став 1. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине. Нетачни су наводи у жалби на страни 6. пасус други да свједоку није дата могућност да исказ објасни, јер из транскрипта и тонског записа са одржаног главног претреса током којег је саслушаван свједок Б.М. произилази сасвим супротно, те је евидентно да је свједок Б.М. имао могућност да се изјасни на сва питања која су му постављена од стране бранилаца оптуженог. Свједок Б.М. није негирао да је дао исказ у полицији, нити је довео у питање аутентичност својих исказа нити да је рекао нешто што је у исказима наведено па да би било нужно да се исказ презентује на начин да свједок идентификује своје потписе и у том погледу изјасни, тако да унакрсно испитивање свједока није било у супротности са чланом 273. став 1. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, како се жалбом неаргументовано тврди.

Преиспитујући одлуку о изреченој казни у вези жалбеног приговора тужиоца, овај суд је закључио да је жалба и у том дијелу неоснована. Неаргументовано се жалбом тужиоца приговара да првостепени суд приликом одлучивања о висини казне коју ће изрећи оптуженом није правилно извршио вредновање отежавајућих и олакшавајућих околности. По мишљењу тужиоца првостепени суд је дао превелики значај утврђеним олакшавајућим околностима, а пропустио да утврди и цијени одређене отежавајуће околности. Овај суд сматра да је првостепени суд утврдио и изрекао адекватну висину казне, да је иста у складу са утврђеним олакшавајућим и отежавајућим околностима, а и у складу са прописаним минимумом и максимумом казне за кривично дјело за које га је огласио кривим, у распону од 5 до 20 година затвора. Као што произилази из образложења првостепене пресуде на страни 36. суд је као отежавајућу околности цијенио тежину кривичног дјела, која у складу члана 49. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине (општа правилна за одмјеравање казне) се не може цијенити као отежавајућа околности, будући да је тежина кривичног дјела одређена с аспекта законом прописаног минимума и максимума прописане казне, на шта се жалбом тужиоца оправдано указује.

Ранијој осуђиваности оптуженог коју је првостепени суд цијенио као отежавајућу околност дао је адекватан значај, што је свакако утицало на висину казне која ће се изрећи, па у том погледу није основан приговор тужиоца, јер је та околности цијењена у довољној мјери. Што се тиче кривичних дјела за која је прије осуђиван и поновно упуштање у радње извршења кривичних дјела за која је раније осуђен на начин на који то тужилац у жалби наводи, првостепени суд се није могао упуштати, јер су то све околности које је имао у виду суд који је за то кривично дјело судио, па поновно истраживање дјела и последице истог не би било правилно и у складу са законом. Понашање оптуженог након извршења кривичног дјела у виду бјежања и уништавања трагова за последицу је имало да је оптужени све вријеме суђења провео у притвору, па се те чињенице не могу поново цијенити и узимати као отежавајућа околности, у ком правцу се такође жалбом тужиоца приговарало.

Првостепени суд је по оцјени овог суда изабрао адекватну висину казне коју је изрекао оптуженом и иста је примјерена свим околностима које је првостепени суд утврдио, а и околностима на које тужилац указује, тако да није било услова за поопштравање казне затвора, тим прије јер у жалби нису наведене околности које би требало уважити, а које би се нужно одразиле у погледу висине казне која ће се изрећи, а с тим у вези и повећати казна затвора. Изреченом казном затвора у трајању од 13 (тринаест) година ће се постићи сврха кажњавања прописана чланом 42. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине и са аспекта генералне и специјалне превенције утицајем на оптуженог да убудуће не чини кривична дјела, а и на свијест грађана о опасности од кривичних

дјела и праведности кажњавања извршиоца истих. Такође, изреченом казном затвора ће се постити и сврха кривично правних санкција из члана 7. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине како преваспитањем оптуженог, а тако и у мјери, у којој је то могуће, пружити одређена сатисфакција породици лица на чију штету је извршено кривично дјело.

Жалба бранилаца оптуженог.

И Одбрана оптуженог сматра да је првостепена пресуда захваћена бројним и битним повредама Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, које су за директну последицу имале погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и повреду кривичног закона на штету оптуженог, као и неправилну и незакониту одлуку о кривичноправној санкцији. Преиспитујући побијану пресуду са аспекта истакнутих приговора и аргументацију изнесу на те околности овај суд је закључио да је првостепена пресуда законита и правилна, да нису начињени ни пропусти и повреде поступка као ни кривичног закона, па се жалба бранилаца није могла ни цијенити основаном. Првостепени суд је правилно и потпуно утврдио све правнорелевантне и одлучне чињенице на којима је засновао своје увјерење да је оптужени починио кривично дјело у вријеме и на начин описан у изреци побијане одлуке. На правилно и потпуно чињенично утврђење правилно су примијењене одредбе Кривичног закона, када је нашао да су у радњама оптуженог остварена обиљежја бића кривичног дјела Убиство из члана 163. став 1. у вези са чланом 31. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, а не кривично дјело Убиство из члана 163. став 2. у вези са чланом 1., а у вези са чланом 31. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, за које га тужилаштво терети оптужницом. Наконведеног доказног поступка током којег су изведени сви докази предложени и на приједлог тужиоца и на приједлог одбране, првостепени суд је извршио детаљну и савјесну оцјену свих доказа цијенећи исте појединачно и у вези са осталим доказима, и на основу такве оцјене доказа извео закључак у погледу доказаности чињеница, као што је прописано одредбом члана 281. став 2. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине. О свему томе првостепени суд је дао ваљане и увјерљиве разлоге, који искључују жалбене приговоре бранилаца оптуженог.

Битне повреде одредаба кривичног поступка.

ИИ У погледу битних повреда одредаба кривичног поступка браниоци наводе да је дошло до повреде одредбе члана 3. (ин дубио про рео), члана 6. (права оптуженог), члана 270. став 3. (изузеци од непосредног провођења доказа), члана 281. став 2. (докази на којима се заснива пресуда), члана 290. став 7. (садржај пресуде), те члана 297. став

1. тачка ј. и став 2. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, а што је по мишљењу бранилаца имало за последицу неправилну и незакониту пресуду. Као што и произилази из жалбе одбрана се позива на многобројне повреде поступка с тим што је у погледу неких изостала свака аргументација, а у погледу других повреда је понуђена аргументација која не указује да су те повреде поступка заиста и учињене од стране првостепеног суда.

ИИИ Не стоји приговор одбране да првостепени суд није у цјелости поступио по упутама овог суда наведеним у рјешењу број 96 о К 089079 16 Кж 8 од 10.03.2017. године, којим је уважена жалба бранилаца оптуженог Г.Р. и пресуда Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине број 96 о К 089079 15 К од 08.07.2016. године укинута и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење. Водећи рачуна о упутама овог суда првостепени суд је обратио пажњу како на пропусте због којих је пресуда укинута, а и на све остале приговоре након чега је донио правилну и на закону засновану одлуку. Тако је првостепени суд обратио нарочиту пажњу на правну квалификацију кривичног дјела које се оптуженом ставља на терет и измијенио исту у складу са проведеним доказима и дао увјерљиве разлоге зашто није прихватио правну квалификацију кривичног дјела из оптужнице. Такође, првостепени суд је разматрао и питање виности оптуженог као психичког односа оптуженог према извршеном кривичном дјелу и правилно утврдио да је оптужени приликом извршења кривичног дјела поступао са директним умишљајем, јер је био свјестан свога дјела и хтио извршење истог.

ИВ Правилно је поступио првостепени суд када је одлучио да се као доказ проведе читање исказа, тј. записника о испитивању тада осумњиченог Г.Р. број 14.02-04.2-33010/15 од 23.05.2015. године сачињен у Полицији Дистрикта и на наведени начин није повријеђена одредба члана 273. став 3. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине. Наведени доказ није утицао на законитост пресуде као што се жалбом бранилаца наводи под тачком 4. приговора. Наведени доказ проведен је на главном претресу одржаном дана 31.03.2016. године на приједлог тужиоца. Тада је бранилац приговорио на начин извођења предложеног доказа сматрајући да закон не предвиђа могућност да се исказ осумњиченог дат у истрази може преслушавати, него само читати, па је вијеће усвојило приговор да се исказ осумњиченог прочита, те је исти и прочитан. Том приликом бранилац није указивао на могућност да ће се оптужени саслушавати у својству свједока, него је тек на крају главног претреса тог дана изјашњавајући се о доказима које планира извести, изјавио да ће се евентуално предложити саслушање оптуженог у својству свједока, страна 17. транскрипта о главном претресу од 31.03.2016. године, као и тонски запис истог. Произилази да ни бранилац у вријеме извођења наведеног доказа није знао да ли ће оптужени бити саслушан у својству свједока, па то није могао знати ни суд, а ни утврдити,

што се жели од стране бранилаца неаргументовано приписати као пропуст првостепеног суда. Будући да је оптужени Г.Р. исказ од 23.05.2015. године тада у својству осумњиченог дао у присуству свог браниоца адвоката Теодора Гаврић, да је прописно поучен и упознат са садржајем одредбе члана 78. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине (поука осумњиченом о његовим правима), били су испуњени услови да се исказ осумњиченог на основу члана 273. прочита, као што је и учињено на главном претресу. Надаље, битно је указати да је оптужени на главном претресу одржаном дана 20.05.2016. године искористио своје право да изнесе своју одбрану, али такође и право да не одговара на питања тужиоца или суда.

Уважавајући начин на који је оптужени изнио своју одбрану, користећи се својим правом да не одговара на питања тужиоца и суда, и у таквој ситуацији је предвиђена могућност да се исказ оптуженог дат у истрази може по одлуци суда прочитати и користити као доказ на главном претресу, јер је оптужени приликом саслушања у истрази био упозорен са садржајем члана 78. став 2. тачка ц. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, што произилази из записника о саслушању у својству осумњиченог, тако да се не може говорити о повреди члана 273. став 3. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, па ни о било каквом утицају на законитост пресуде.

Погрешан је закључак бранилаца да је наведени доказ један од кључних доказа на којем првостепено вијеће темељи своју одлуку о кривици оптуженог. Цијенећи поузданостведеног доказа првостепени суд није поклонио вјеру и није прихватио исказ Г.Р. дат током истраге и сачињен на записнику о испитивању осумњиченог од 23.05.2015. године, који је уведен у доказе читањем на приједлог тужиоца. Такође, првостепени суд није прихватио ни исказ који је оптужени дао на главном претресу дана 20.05.2016. године, тако да се не ради о кључном доказу као што браниоци погрешно тврде, јер наведени доказ није ни прихваћен као поуздан о чему првостепени суд говори на страни 32. пресуде, а што приговор бранилаца на те околности чини потпуно неоснованим. Будући да исказу оптуженог првостепени суд није поклонио вјеру није га ни користио у поступку утврђивања чињеничног стања, нити је на истом утемељена одлука о кривици оптуженог, како се у жалби погрешно закључује.

В Нису браниоци у праву када тврде да је напријед наведени доказ тј. исказ оптуженог дат у истрази дана 23.05.2015. године прикупљен незаконито и да се на истом не може засновати судска одлука. Тачно је да се судска одлука не може засновати на незаконитом доказу у складу са чланом 10. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, међутим, наведени доказ није незаконит како се жалбом

неаргументовано тврди. Поступајући тужилац Шејла Дрпљанин била је присутна приликом испитивања оптуженог односно тада у својству осумњиченог дана 23.05.2015. године и учествовала у испитивању осумњиченог Г.Р. И у ситуацији да су испитивање вршили и само полицијски службеници, како се жалбом тврди, изјава осумњиченог, односно тај доказ не би био незаконит јер одредба члана 36. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине (предузимање радњи) прописује да тужилац предузима све радње у поступку за које је по закону овлаштен сам или преко лица која су на основу закона обавезна да поступају по његовом захтјеву у кривичном поступку. У конкретном случају ради се о полицијским службеницима који су по одредбама Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине обавезни, а и овлашћени да поступају у кривичном поступку.

Браниоци у жалби подсјећају на одредбу члана 36. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине која омогућава наведено поступање полицијских службеника, али исту погрешно тумаче, па се баве претпоставком и дају своје тумачење да такву могућност полицијски службеници могу користити у ситуацији кад тужилац није у могућности да предузима ту радњу. Одредба члана 36. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине не прописује предузимање радњи на начин као што браниоци у жалби тумаче, па се наведени приговор није могао сматрати основаним. Уосталом, а о чему је већ било ријечи, одлука се и не темељи на исказу оптуженог, коме првостепени суд није ни поклатио вјеру.

Погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање.

ВИ Браниоци тврде да је првостепени суд погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање па анализирају дијелове чињеничног описа изреке одлуке неаргументовано покушавајући да оспоре правилност чињеничног утврђења описаног у изреци побијане одлуке.

ВИ-а Тако браниоци наводе „након што је непознато лице полупало стакла на возилу марке ... сиве боје, рег. ознака ..., које користи М.Б.“, оспоравајући наведено чињенично утврђење. Тачно је да је првостепени суд на страни 29. пресуде предзадњи пасус, између осталог навео, да се читим указује да је оштећење наведеног возила извршио покојни М.Д., па наводи на основу којих доказа је дошао до наведеног закључка. Међутим, у изреци побијане пресуде не стоји текст који су навели браниоци, него се наводи „након што су полупана стакла на возилу марке ... сиве боје, рег. ознака ..., које користи М.Б.“. Дакле, не наводи се да је исто разбило непознато лице као што браниоци погрешно у жалби наводе, очигледно заборављајући да је тужилац дана 06.11.2017. године измијенила оптужницу, тако да је чињенични опис прецизиран па су,

између осталог, изостављене ријечи „непознато лице“, па отуда и браниоци погрешно приговарају да је суд у изреци навео да се ради о непознатом лицу, а у образложењу навео да се утврђује да је оштећење наведеног возила извршио покојни М.Д. С тим у вези нема ни погрешног чињеничног утврђења, а ни противрјечности између изреке пресуде и образложења.

Свједок Б.М. је посвједочио на главном претресу одржаном 10.03.2016. године да су критичне ноћи наишли до куће М.Д. и да је исти из куће изнио једну голф палицу и понио са собом да има ако му затреба, односно ако дође до чега и ако се сретну с њима, мислећи на Г.Р. и М.Б., па да има за одбрану. Свједок је спомињао у истрази, у исказу који је дао 23.05.2015. године полицијским службеницима, да има палицу у колима, односно гепеку гдје је држи дуже вријеме. На околности посједовања палице нису га у полицији посебно ни питали нити су тражили било какво објашњење у вези наведене палице, тако да се то не може третирати као недоследност и противрјечност у исказу свједока. Да ли је свједок Б.М. ударио у главу оптуженог Г.Р. палицом или кључем за точкове, није чињеница тог значаја којом би се на озбиљан начин довела у питање поузданост наведеног свједока. Свједок М.В. у исказу који је дао полицијским службеницима током истраге 25.05.2015. године, страна 7. записника, није ни тврдио да је видио да је Б.М. или неко други ударио Г.Р., те је истакао да он није видио, али је могуће и да је Б.М. узео ту палицу коју он није видио, те да о тој палици не зна ништа. На главном претресу свједок М.В. је појаснио да није видио да ли је критичне вечери Б.М. шта изнио из кола, те на страни 44. транскрипта са одржаног главног претреса појашњава да мисли да је извадио кључ, а не палицу. Свједок је изјавио да мисли да је наведене прилике био кључ, међутим, треба имати у виду, а о чему су говорили и свједок Б.М. и М.В. о стању у којем су били приликом давања изјава јер су били практично растројени и под утисцима догађаја који се десио.

Првостепени суд је с разлогом прихватио исказе свједока Б.М. и М.В., јер су искази у најбитнијем дијелу у погледу наносења повреда Г.Р. М.Д.-у подударни и потврђени и кроз налаз и мишљење вјештака др Цихларж Зденка, дјелимично исказима С.З., Р.К. и Р.М. Такође, суд је имао у виду да је Б.М. приликом давања исказа у мају мјесецу, непосредно после наведеног трагичног догађаја, 23.05.2015. године и 24.05.2015. године, био под одређеном дозом стреса као непосредни очевидац немилостивог догађаја, те да је свједок на главном претресу појаснио све оно о чему је питан, а на околности исказа из истраге, тако да није оставио утисак непоузданог и необјективног свједока.

ВИ-б Што се тиче физичког контакта између М.Д. и оптуженог Г.Р., који се десио на начин да је оптужени испред пекаре М. критичне вечери негдје око 3,00 сата после поноћи изашао из возила регистарских

ознака којим је управљао М.Б. и Г.Р. је том приликом ударио М.Д. руком једном или два пута у предјелу главе. Ову чињеницу на поуздан начин утврдио је првостепени суд на основу исказа свједока Д.С. као непосредног очевидца тог догађаја. За наведени догађај чули су и свједоци С.Ј. и Б.М. па је и њихове исказе првостепени суд прихватио као објективне и користио у поступку утврђивања свих релевантних чињеница. Будући да је на поуздан начин утврђена чињеница физичког контакта између оптуженог и М.Д. на напријед описан начин, те је у одлуци образложено о каквом физичком контакту се ради и на основу којих доказа је та чињеница утврђена, о чему првостепени суд говори на странама 14. и 29. одлуке, нема мјеста дилеми ни мистификацијама изреченим у жалби од стране бранилаца оптуженог о каквој врсти физичког контакта се ради, ни мјеста за нагађање шта би се све могло подразумевати под тим физичким контактом. Образложење одлуке искључује сваку дилему која се жалбом жели наметнути у вези наведеног физичког контакта, а наведеног у чињеничном опису изреке првостепене пресуде, у погледу које су у пресуди наведени ваљани и увјерљиви разлози.

Свједок Д.С. током доказног поступка свједочио је искључиво на околности догађаја испред пекаре М. у којој је радио, и изнио своја сазнања о томе да је оптужени Г.Р. ударио М.Д. у главу. Његов исказ на те околности суд је прихватио као поуздан и вјеродостојан, па не стоји приговор бранилаца да је првостепени суд исказе наведеног свједока цијенио искључиво у дијеловима који потврђују наводе оптужнице да је дошло до физичког контакта између наведених лица. Будући да је свједок Д.С. свједочио искључиво на те околности и да је то суд прихватио као поуздано, онда његов исказ није могао ни посматрати у неком другом контексту или смислу о чему бранилац у жалби приговара. Жалбом се такође жели на неаргументован начин довести у питање поузданост свједока Д.С., тврдећи да је током свједочења био недоследан у односу на изјављено током истраге.

Бранилац указује на наводне разлике које су ирелевантне као што су тврдње да ли је М.Д. пришао колима или је Г.Р. изашао из кола, а да при томе одбрана није у доказни материјал уврстила исказ наведеног свједока са истакнутим битним противрјечностима у његовом исказу. Будући да су приговори у погледу поузданости свједока Д.С. неаргументовани, исти нису ни могли довести у питање поузданост наведеног свједока ни пред првостепеним, а ни овим судом. И по оцјени овог суда свједочење Д.С. је објективно и без уочене било какве намјере да се догађај чијег је свједок био прикаже на неки други начин, а не како је свједок тај догађај видео и запамтио. Тачно је да је изјавио да је Г.Р. М.Д. ударио једном или два пута, те да се не сјећа којом руком је Г.Р. задао ударце М.Д., и то нису разлози који би довели у питање поузданост наведеног свједока. На поуздан начин је утврђена чињеница да је до

физичког контакта између оптуженог Г.Р. и М.Д. дошло управо на начин описан у изреци пресуде. Нема мјеста за полемике како је и на који начин требао да реагује свједок Д.С. када је видио да је Г.Р. ударио М.Д. у главу, јер је свједок поступио на начин за који је сматрао правилним, па му се не може, а нема ни потребе жалбом приговарати што није реаговао на неки други начин, односно што се није умијешао у тај сукоб.

Правилно је првостепени суд поступио што није прихватио исказ и поклонио вјеру С.Р., јер су његове тврдње оповргнуте кроз исказ свједока Д.С., С.Ј. и Б.М., а о чему је првостепени суд на страни 33. одлуке дао ваљане и увјерљиве разлоге. И овај суд сматра да је исказ свједока С.Р. непоуздан, а и неодређен. Свједок, између осталог, наводи да је наведене вечери око 10 или 11 сати видио Г.Р. негдје у том интервалу, не зна када је то било али зна да је било у мају, па да је Г.Р. а поново видио касније када излази из пекаре М. Крајње непоуздан и неувјерљив исказ уз то у супротности са исказима свједока којима је првостепени суд поклонио вјеру, није могао бити цијењен ни као објективан, а још мање поуздан.

Свједок Д.С., као непосредни очевидац физичког напада оптуженог Г.Р. а на М.Д., који се десио испред пекаре М., суду је испричао оно што је видио и запамтио, а о чему је већ било ријеч у предњем дијелу ове одлуке. У погледу наведеног догађаја, чули су свједоци С.Ј. и Б.М., који су изјавили да су чули да се то десило, без навођења одређених појединости тог догађаја, које им нису ни биле познате, јер нису присуствовали истом. Чињеница да им о томе М.Д. није причао, не значи да се то није ни десило, а што браниоци жалбом желе оспорити и на неаргументован начин довести у питање да је до наведеног физичког контакта оптуженог и М.Д. уопште и дошло. Одбрана током унакрсног испитивања на главном претресу, а ни жалбом није на аргументован начин довела у питање поузданост свједока Д.С., па се приговор у погледу његове поузданости није могао ни цијенити као основан.

ВИ-ц Да је наведеном догађају претходио договор, односно договор да се оптужени Г.Р., а и М.Б. обрачунају са М.Д., произилази прије свега из остварених телефонских контаката наведене вечери између М.Б. и М.Д., на којег је пала сумња да је разбио стакла на М.Б. возилу марке ..., те инсистирање М.Б. да се састану. М.Д. је претпостављао да би се нешто могло догодити током ноћи, односно да би могао бити физички нападнут од М.Б. и Г.Р., па одлази са Б.М. са његовим возилом до своје куће и узима и у возило уноси металну палицу за голф уз образложење да може затребати. Оптужени са собом носе ножеве, који је оптужени Г.Р. на начин описан у изреци пресуде и употребио, а са собом је понио и дрвену оклагину погодну за физички обрачун. Све наведено се није могло догодити одједном и стихијски, него је томе претходио договор и намјера да се обрачунају са М.Д. за кога су сматрали да је разбио стакла на М.Б. возилу.

ВИ-д На основу проведених доказа, прије свега прегледаних телефона М.Б. и М.Д., као и на основу изјаве Б.М. и М.Б., а што у жалби и одбрана наводи, да се телефонска телекомуникација критичне ноћи одвијала између М.Б. и М.Д. Та утврђена чињеница наведена је у изреци одлуке односно саставни је дио чињеничног описа радње извршења кривичног дјела за које је оптужени Г.Р. оглашен кривим. Међутим, та утврђена чињеница не искључује нити утиче на такође утврђену чињеницу да је оптужени Г.Р. имао физички контакт са М.Д. испред пекаре М., а о чему је већ било ријечи у предњем дијелу ове одлуке. Покојни М.Д. и оптужени нису били у никаквој врсти сукоба до догађаја који се десио испред пекаре М. када га је, као што је већ наведено, Г.Р. ударио руком у главу, исте ноћи кад ће се убрзо одиграти и трагичан догађај лишења живота М.Д. И овај суд се слаже са констатацијом бранилаца истакнутој у жалби на страни б. под тачком ВИ-д да оптужени Г.Р. није имао никаквог разлога да нападне М.Д. и да га лиши живота. За такво поступање оптуженог апсолутно није било никаквог повода нити се за то може наћи било какав озбиљан разлог и оправдање. Без обзира на ту констатацију бранилаца, а коју прихвата и овај суд, наведене вечери оптужени Г.Р. је на начин описан у изреци пресуде лишио живота М.Д. иако за то није имао апсолутно никаквог разлога, чак ни разлог да га физички нападне. Оптужени Г.Р. критичне ноћи није телефоном комуницирао са М.Д. као што и браниоци у жалби наводе, а супротно се и не тврди, па овај суд не види разлога да се жалбом потенцира на нечему што се не тврди нити ставља на терет Г.Р., а у вези остварене телефонске комуникације између М.Б. и М.Д.

ВИ-е Иако је у изреци пресуде у чињеничном опису наведено „испред пекаре Д. које мјесто је било слабо освијетљено“, а у образложењу одлуке на страни 3б. је констатовано да је мјесто освијетљено, наведена констатација нема значај какав се жалбама бранилаца жели дати, а на чему је неосновано инсистирала и тужилац с намјером да се наведене констатације прикажу као разлика у изреци и образложењу пресуде. У сваком случају ради се о мјесту које је освијетљено од разних извора свјетлости, а у којем обиму освијетљености може се сматрати индивидуалним виђењем сваког понаособ. Оно што је у конкретном случају битно је да наведено не утиче на правилност и законитост одлуке, тим прије што првостепени суд није прихватио правну квалификацију кривичног дјела из потврђене оптужнице, имајући у виду да је тужилац током цијелог поступка, а и у жалбеном поступку потенцирала на слабо освијетљеном мјесту, а у циљу подупирања правне квалификације кривичног дјела за које се терети оптужени Г.Р. Обзиром да, као што је већ речено, првостепени суд није прихватио правну квалификацију кривичног дјела, онда ни степен освијетљености наведеног мјеста као чињеница коју тужилац покушава довести у везу са извршењем

кривичног дјела на подмукао начин нема значај који се жалбама жели неаргументовано дати.

ВИ-ф На основу проведених, а прихваћених доказа првостепени суд је утврдио да су М.Б. и оптужени Г.Р. са собом приликом доласка на уговорено мјесто испред пекаре Д. понијели два ножа и дрвену палицу односно дрвену оклагију, а коју чињеницу браниоци на неувјерљив начин желе оспорити и приказати као погрешно утврђено чињенично стање. Свјedoци Б.М. и М.В. су током свједочења на увјерљив начин посвједочили да су те кобне ноћи у рукама оптужених видјели ножеве, те да су исте и употребили наносећи убоде М.Д. на начин описан у изреци пресуде. Приговор одбране да се ради о недоследним свједоцима и противрјечним исказима наведених свједока није могао добити повјерење овог суда, а с разлогом ни повјерење првостепеног суда.

Задатак вјештака Давора Шимуновић, на чији исказ се у жалби позивају браниоци, није ни био да објашњава шта се на снимцима изузетих са видео надзора бензинских пумпи види, него да са техничког аспекта побољша видљивост снимака забиљежених на видео надзорима, тако да његова изјава и мишљење шта се види на снимцима нису релевантни, како се жалбом жели учинити. Наиме, вјештак Шимуновић на страни 22. исказа са главног претреса од 24.03.2016. године је изјавио да оптужени Г.Р. нешто држи у руци, али се није могао изјаснити шта држи, али очигледно да се нешто у Г.Р. руци налазило, па ако се то доведе у везу са исказима свједока Б.М. и М.В., једини закључак је да је у руци оптужени Г.Р. држао нож. За овај суд је са сигурношћу утврђена чињеница да је оптужени у десној руци држао нож којим је с леђа задавао ударце покојном М.Д., а што су потврдили свједоци Б.М. и М.В. С тим у вези овај суд, за разлику од бранилаца оптуженог, не сматра да су присутне било какве нејасноће у погледу тога на основу којих доказа је првостепени суд утврдио да су оптужени имали ножеве у руци у моменту напада на М.Д. И првостепени суд у погледу тога дао је ваљане разлоге поклањајући вјеру на те околности проведеним доказима који недвојбено говоре да је приликом извршења дјела Г.Р. имао и употребио нож. Приликом прегледа снимка са видео надзора са бензинске пумпе Н. непосредно прије самог трагичног догађаја види се да Г.Р. у возилу ... долази на наведену пумпу. Док М.Б. излази из кола и улази у унутрашњост пумпе да купи електронску допуну за телефон, оптужени Г.Р. излази из кола и лијевим рукавом чисти сједиште, а у десној руци му се јасно види нож и нарочито сјечиво ножа, што се као што је констатовано види на видео запису изузетом са бензинске пумпе Н. и то у 04 часова 01 минут и 38 секунди, а на снимку број 40034.

У погледу дрвене палице коју је у лијевој руци држао оптужени Г.Р., а у десној нож, свједок Б.М. је потврдио да је исту видио у рукама оптуженог, да би након претреса возила ... након што се догађај одиграо,

дрвена оклагија пронађена у возилу ... за коју је свједок Б.М. на главном претресу гледајући фотодокументацију потврдио да је то оклагија коју је Г.Р. држао у руци када је изашао из кола и кренуо према њему.

ВИ-г Управо тако, као што је и првостепени суд утврдио и навео у изреци побијане пресуде „вјерујући да ће само поразговарати и ријешити неспоразум, дошли Б.М., М.Д. и М.В.“ јер су наведену чињеницу потврдили свједок Б.М. и М.В. Да су били другачијег мишљења односно да су другачије вјеровали, а не како је утврдио првостепени суд вјеровати је да на наведено мјесто не би уопште дошли или би дошли боље припремљени за физички обрачун да су били увјерења да ће до истог доћи. Произвољан је и необјективан приговор бранилаца да првостепени суд прихвата исказе свједока само у оном дијелу који подржава оптужницу, а да је првостепени суд наводно изоставио све оне дијелове исказа свједока који би користили тврдњама одбране. При томе, браниоци не наводе шта су то свједоци Б.М. и М.В. тако битно изјавили што би значајно ишло у прилог одбране, а да је првостепени суд то намјерно изоставио, па да би се приговор на те околности учинио основаним и аргументованим. Даље у вези жалбеног приговора у вези тога да ли је знао М.Д. шта би се могло десити треба напоменути да је након узимања палице коју је М.Д. узео из своје куће, М.Д. и његови пријатељи враћају се поново у град, па су дошли и до пекаре М. јер није било још увијек договорено да ли ће се уопште са Г.Р. и М.Б. састати те вечери, а што упућује на закључак да се ради о различитим временским периодима или тренуцима који су претходили трагичном догађају. Оштећени М.Д., Б.М. и М.В. су знали гдје иду прије него што ће се састати са М.Б. и Г.Р. али свакако нису могли претпоставити шта ће се све приликом њиховог састајања издешавати.

ВИ-х Свједоци Б.М. и М.В. као непосредни очевидци догађаја када је М.Д. лишен живота током свједочења су на поуздан и објективан начин изнијели своје виђење наведеног догађаја онако како су исти запамтили, тако су га и презентовали. Тако је Б.М., између осталог, потврдио да је у моменту када је пришао возилу ..., док су М.Д. и М.Б. разговарали, видио Г.Р. који је према њему излазећи из возила са ножем у десној руци, а дрвеном оклагијом у лијевој руци, кренуо да га нападне. Због тога је Б.М. бјежећи од Г.Р. повикао „пази нож“, како би то могао чути и М.Д., који је у том моменту према њима био окренут леђима и разговарао са М.Б. У погледу дрвене оклагије коју је Г.Р. држао у руци што одбрана такође неаргументовано оспорава, пронађена је приликом претреса возила ..., а о чему је већ било говора.

И свједок М.В. је потврдио да је видио нож у десној руци оптуженог Г.Р., не спомињући дрвену оклагију која је могла и остати у колима будући да је у колима послје и пронађена, а имајући у виду и чињеницу да је М.В. накнадно изашао из кола, након што су из возила изашли и

М.Д. и Б.М., а тек после и он. Када је М.В. изашао из кола, а оптужени Г.Р. у међувремену Б.М. погањао, а што је трајало пар тренутака док М.В. није изашао из кола, Г.Р. тада није имао палицу, јер се ради о два одвојена момента, када Б.М. прилази колима ... и на њега креће Г.Р. и онда Б.М. бјежи и други моменат послје тога када М.В. излази из кола и види нож у рукама Г.Р. који послје у повратку, када је одустао од гањања Б.М., забада нож у леђа М.Д. Не ради се о контрадикторним изјавама наведених свједока као што браниоци у жалби тврде, него о два различита временска интервала и о ономе што су у тим тренуцима свједоци видјели, а што браниоци неаргументовано посматрају као контрадикторности у изјавама свједока. Браниоци такође потенцирају на детаљима који по оцјени овог суда нису релевантни јер не користе ни одбрани, а ни оптужби, а у погледу тога да ли се М.В. налази испред кола или не, а сам догађај се одиграо на веома малом простору испред пекаре Д.

Браниоци закључују да су свједоци непријатељски расположени према оптуженом Г.Р. и да је њихова намјера да оптуженог Г.Р. означе као саизвршиоца наведеног кривичног дјела. Без обзира да ли су свједоци непријатељски расположени према оптуженом или не у њиховим исказима није ни првостепени суд нашао да су изјаве необјективне тим прије што су потврђене и другим доказима, односно да су евентуално нешто, мотивисани непријатељским расположењем према оптуженом Г.Р., изјавили што не би одговарало истини и да га прикажу као извршиоца наведеног кривичног дјела. По оцјени овог суда, очигледна је намјера одбране и већина приговора иде у том правцу да се на неаргументован начин оспоре исказе свједока Б.М. и М.В. и сва кривица припише оптуженом М.Б., против којег се такође одвојено води кривични поступак због истог кривичног дјела.

Надаље, утврђена је чињеница да је Б.М., а што је потврдио и оптужени Г.Р., Г.Р. ударио у главу. Б.М. је изјавио да је Г.Р. ударио кључем за шарафе на точковима кола и да му је након ударца тај кључ испао, а они су га, мисли на Г.Р. и М.Б., кључем гађали кад су га загањали. Ради се о догађају који слиједи након што су М.Д. већ нанесени смртоносни убоди ножем. Свједок М.В. је такође потврдио да је наведене ситуације Б.М. узео кључ, а не палицу. Ако се наведено оспоравање од стране бранилаца у погледу тога да ли је Б.М. имао кључ или шипку сагледа у контексту наведеног догађаја може се рећи да није релевантна чињеница чиме је Б.М. задао ударац у главу Г.Р. да ли кључем или голф палицом. Да је Б.М. имао намјеру лажно свједочити онда би било логично и вјеровати да би негирао да је уопште ударио Г.Р. у главу. Приговарање од стране бранилаца на те околности не доводи у питање објективност свједока М.В. и Б.М. јер су њихови искази у релевантним чињеницама идентични, а и највећим дијелом потврђени кроз друге свједоке, о чему је првостепени суд говорио на страни 31. и 32. и дао прихватљиве разлоге.

Браниоци потенцирају на битности исказа свједока Б.М.1, који је у вријеме наведеног догађаја радио на бензинској пумпи Е., и који је посвједочио да је видио да је једно лице тјерало Б.М. и М.В., а да је то лице држало нож, шрафцигер или неку другу справу. Такође, свједок Б.М.1 је изјавио да је то лице тјерало малог момка, мислећи на Б.М., а и М.В. којег је познавао. Тако појашњавајући исказ на главном претресу од 22.02.2016. године изјавио је да је то лице имало шрафцигер, да ли бодаж некакав, али да је видио одсјај истог. На питање бранилаца свједок је појаснио свој исказ из истраге у погледу изјаве да је та особа имала неки предмет у руци. Видио је да једно лице гања два лица од којих је једно М.В., те посвједочио да није видио да се укључивало четврто лице. И првостепени, а и овај суд су мишљења да се ради о битном свједоку чији исказ треба довести у везу са другим доказима, прије свега са исказима Б.М. и М.В., на који начин је правилно поступио и првостепени суд, а како би се утврдиле све битне чињенице, а не исказ Б.М.1 посматрати и цијенити одвојено од других доказа и истом давати сасвим неки други смисао и неувјерљиво га прилагођавати интересима одбране.

ВИ-и Правилно је првостепени суд утврдио да је покојни М.Д. док је био у разговору са М.Б. и док су расправљали око тога ко је полупао стакла на М.Б. возилу, био окренут лицем према М.Б., а леђима према Б.М. и оптуженом Г.Р., тако да није ни био у могућности да види и примијети када му је с леђа притрчао Г.Р. и почео да забада нож у леђа. Да је био другачије окренут и да је био у могућности да види шта се иза његових леђа дешава, сасвим је реално и оправдано очекивати да би реаговао на другачији начин, односно да би покушао да се заштити на било који начин или да се да у бијег, а сигурно не би мирно стајао као што се десило и задобијао убоде ножем с леђа од оптуженог Г.Р. Жалбом се на крајње неаргументован начин оспорава закључак првостепеног суда да је М.Д. био у немогућности да опази долазак оптуженог и пружи било какву врсту отпора имајући у виду како се цијели догађај десио. Овај суд сматра да је таква тврдња произвољна и паушална па се није могла ни прихватити као основана. На поуздан начин је утврђена чињеница да је пажња М.Д. била усмјерена на разговор са М.Б., према којем је и био окренут лицем, тако да није ни знао шта се дешавало иза леђа нити је сигурно очекивао тако нешто. Да није тако као што је закључио првостепени суд онда би се могао извести закључак да је практично мирно посматрао како га Г.Р. убада ножем у леђа, а за које утврђење апсолутно нема основа нити једног доказа. Када је оптужени Г.Р. изашао из возила са ножем у десној руци и оклагијом у лијевој, Б.М. који је прилазио колима почео је да се повлачи назад, те загламио „пази нож“ и „баци нож“ управио с намјером да би то чуо и М.Д. односно како би га упозорио о чему је свједок Б.М. говорио на главном претресу 10.03.2016. године на страни 15. транскрипта. Према томе не стоји приговор бранилаца да нико није покушао да упозори М.Д. да му пријети опасност.

При томе треба имати у виду чињеницу да ја и сам Б.М. био у опасности за свој живот, па је бјежећи према свом возилу да из истог узме кључ за точак да би имао чиме да се брани. Наведену чињеницу потврдили су свједок Б.М. и свједок М.В. Имајући у виду напријед наведене утврђене чињенице није се могао прихватити приговор бранилаца да нико није покушао да М.Д. упозори на наведену опасност. Лишена је сваког основа тврдња бранилаца да М.Д. никада није ни пријетила опасност и да оптужени Г.Р. није у својим рукама имао нож или било какво друго средство подобно за наношење повреда које је задобио покојни М.Д. Свједоци Б.М. и М.В. су на веома увјерљив и објективан начин посвједочили на који начин је Г.Р. забацио с леђа нож у М.Д. Такође, вјештак медицинске струке др Зденко Цихларж је указао на могући механизам којим су нанесене повреде као и положај нападача и оштећеног, што се потврђује свједочењем Б.М. и М.В. у погледу начина и средства којим је Г.Р. убацио у леђа М.Д.

ВИ-ј Цијенећи правилно и потпуно чињенично утврђење првостепеног суда, овај суд закључује, да је првостепени суд правилно утврдио да покојни М.Д. у датој ситуацији у којој је кривично дјело извршено није ни био у могућности и ситуацији да се на адекватан начин супротстави оптуженом, односно није очекивао напад с леђа па тим прије није ни имао могућности да се од истог заштити. Као што је и утврђено М.Д. је разговарао са М.Б. који га је у једном тренутку и ударио песницом у главу на што му је М.Д. не узвраћајући ударац одговорио „brate што ти је ово требало“, што значи да је његова пажња била усмјерена према М.Б. који га је ударио у главу. Оптужени Г.Р. који је претходно загањао Б.М. с ножем у руци, па када се Б.М. дао у бјегство Г.Р. је промијенио правац кретања и кренуо према М.Д. који му је био окренут леђима и почео да му без икаквог разлога који се за тако нешто уопште не може ни наћи ножем задаје убоде у леђа. Тачно је да је М.Д. дошао на наведено мјесто без икакве присиле и изашао из возила као што и браниоци у жалби наводе. Међутим, трагични догађај по М.Д. изласку из кола се одвија управо на начин као што је утврдио и првостепени суд. Неоснована је и неутемељена тврдња бранилаца да је оптужени Г.Р. изашао из кола да би се наводно одбранио од напада који је према њему предстојао. Таква тврдња нема упориште у проведеним доказима и резултат је настојања бранилаца да се трагични догађај представи на неки други начин, а не како се стварно и десио. Б.М. није ни показивао намјеру да би напао било кога, него је излазећи из кола поздравио и М.Б. и пошао да види ко је у возилу ... Првостепени суд с разлогом није прихватио тврдњу оптуженог Г.Р. да је у рукаву код Б.М. који је прилазио колима видио шипку па је изашао из кола да би се наводно одбранио и да наводно како браниоци тврде није имао ништа у руци, а што је у потпуној супротности са проведеним доказима, а и потпуно нелогично да је изашао да се брани од непостојећег напада, па такве тврдње одбране није прихватио ни првостепени, а ни овај суд. Б.М. није имао намјеру нити је напао Г.Р. јер

за супротне тврдње као што износе браниоци у жалби нема ниједног разлога. Такође, треба имати у виду да Б.М. није имао никаквог разлога ни мотива да нападне Г.Р. са којим од раније није имао никаквих несугласица ни проблема.

ВИ-к До правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања првостепени суд је дошао на основу проведених доказа и утврдио улогу оптуженог Г.Р. у лишавању живота М.Д., а у вријеме и на начин описан у изреци побијане одлуке. То су потврдили непосредни очевидци догађаја већ више пута спомињани Б.М. и М.В. Наведени свјedoци се нису ни изјашњавали на околности интензитета замаха и убода ножем у леђа оштећеног М.Д. нити је то био њихов задатак него су свјedoци описали оно што су видјели. Вјештак медицинске струке др Зденко Цихларж се у свом налазу и мишљењу изјаснио на околности интензитета убода као и лоцирања дијелова тијела гдје су убоди нанесени. У погледу интензитета убода ни првостепени суд није наведену чињеницу утврдио на основу изјава свјedoка него на основу налаза вјештака Цихларжа, тако да браниоци погрешно закључују шта је првостепени суд закључио и утврдио и на основу којих доказа. Што се тиче дубине нанесене повреде од око 8 цм, што бранилац наводи у жалби занемарујући да је оптужница прецизирана односно измијењена 06.11.2017. године од стране тужиоца, а и у изреци одлуке је наведено да се ради о три и по живот опасне убодине минималне дубине 4,1 цм, а не дубине од око 8 цм као што бранилац наводи, а што додатно приговор одбране на наведене околности из тачке ВИ-к чини крајње неоснованим. Одбрана је потпуно изгубила из вида чињеницу да је тужилац дана 06.11.2017. године прецизирала оптужницу тако да се више не спомиње убодина дубине од 8 цм као што браниоци у жалби погрешно наводе.

Свјedoци Б.М. и М.В.су на увјерљив начин посвједочили како су оштећеном М.Д. Г.Р. и М.Б. задавали убоду ножем, што упућује на произвољност тврдње браниоца да се није успјело доказати ван разумне сумње дјеловање два лица. Свјedoци су потврдили да су видјели како оптужени Г.Р. ножем убада М.Д., а као што је већ констатовано о јачини односно интензитету ударца је говорио вјештак др Цихларж. Вјештак је током главног претреса детаљно образложио свој налаз и мишљење па је, између осталог, на питање бранилаца вјештак потврдио те истакао на главном претресу од 17.03.2016. године на страни 27. транскрипта са главног претреса гдје вјештак, између осталог, образлаже да се из наведеног што је истакао може закључити да је повређивање М.Д. могло настати дјеловањем и двије особе, при чему би се једна могла искључиво налазити односно дјеловати у положају иза леђа оштећеног, а друга у положају испред односно са десне бочне стране оштећеног, како је то већ истакао, а о чему првостепени суд такође говори на страни 24. и 25. пресуде. Управо су тако начин повређивања посвједочили и описали свјedoци Б.М. и М.В.

Повреда Кривичног закона

ВИИ Нема мјеста ни жалбеном приговору бранилаца у погледу повреде Кривичног закона. На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно примијенио одредбе Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, налазећи да су радњама оптуженог остварена обиљежја бића кривичног дјела Убиство из члана 163. став 1. у вези са чланом 31. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, јер убиство није извршено на подмукао начин, како се оптужницом трвди. Тужилац је током доказног поступка покушавала да докаже почињење кривичног дјела из оптужнице презентујући доказе из којих се није могао ван разумне сумње извући закључак да је убиство извршено на подмукао начин. Првостепени суд је на 36. страни пресуде дао разлоге зашто је оптуженог огласио кривим за основни облик кривичног дјела убиство, а не квалификовани што се тврдило од стране тужиоца. Такође, првостепени суд је разматрао и питање виности оптуженог као његовог психичког односа према извршеном кривичном дјелу, па је правилно утврдио да је оптужени приликом извршења кривичног дјела поступао са директним умишљајем, јер је био свјестан свог дјела и хтио извршење истог, а при томе урачунљивост оптуженог није доведена у питање. Утврђени облик виности произилази из радњи и поступака које је оптужени предузео приликом извршења кривичног дјела за које је оглашен кривим. Оптуженог М.Д. је ножем као изузетно погодним средством убадао у леђа у предјелу врата и у друге дијелове леђа, како је вјештак Цихларж утврдио локалитет, број убода, интензитет истих, потпуно свјестан да оштећеног може лишити живота, што је у ствари и хтио, па је и предузео такве радње којим ће га лишити живота, практично му не остављајући никакву шансу да преживи јер и благовремено указана лџкарска помоћ, како је утврдио вјештак Цихларж не би могла спријечити смртни исход повређивања, а о чему првостепени суд говори на страни 22. пресуде.

Водећи рачуна о упутама овог суда у рјешењу којим је пресуда првобитно укинута, првостепени суд је као и о свим указаним пропустима обратио дужну пажњу на све чињенице и због тога није ни прихватио правну квалификацију кривичног дјела које се оптужницом ставља на терет оптуженом, па је у складу са чланом 280. став 2. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине будући да није везан за приједлог тужиоца у погледу правне оцјене дјела, на утврђено чињенично стање примијенио правну квалификацију кривичног дјела за које је оптуженог огласио кривим и о томе дао ваљано образложење које у потпуности оправдава наведени став суд, а што жалбени приговор повреде Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине чини потпуно неоснованим.

Одлука о кривичноправно санкцији

ВИИИ Преиспитујући одлуку о изреченој казни у вези жалбеног приговора бранилаца, овај суд је закључио да је жалба и у том дијелу неоснована. Приликом одмјеравања висине казне коју ће изрећи оптуженом првостепени суд је у складу са чланом 49. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине (општа правила за одмјеравање казне) водио рачуна о свим околностима које утичу да казна буде мања или већа (отежавајуће и олакшавајуће околности) имајући у виду законом прописану сврху кажњавања. Свим утврђеним олакшавајућим и отежавајућим околностима првостепени суд је дао адекватан значај који те околности објективно и имају и утичу на висину казне која ће се изрећи. Околности које браниоци у жалби набрајају и приговарају да их је првостепени суд пропустио цијенити као олакшавајуће, нису околности које би се могле цијенити на начин као што одбрана оптуженог истиче. Оптужени се предао полицији, али је након извршења кривичног дјела био у бјегству и за то вријеме покушао уклонити трагове извршења кривичног дјела, тако да та чињеница да се предао на начин као што се то дешавало у конкретном случају нема значај у смислу члана 49. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине. Изјава коју је оптужени дао у својству осумњиченог у присуству свог браниоца такође није олакшавајућа околност, него је само искористио своје право из члана 78. став 2. тачка ц. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, па реализација тог права не може бити олакшавајућа околност, па овај суд не види разлог да ту чињеницу истичу као олакшавајућу околност.

Надаље, тврдња да оптужени није био иницијатор напада него се бранио када је нападнут од стране Б.М. је један у низу погрешних закључака одбране, а с тим у вези и неоснованих приговора јер је управо оптужени насрнуо ножем на Б.М., па када је овај успио побјећи, свој напад је усмјерио на М.Д. на начин да му је ножем с леђа забатао убоде у предјелу леђа. Што се тиче првобитно изречене казне оптуженом по тежој правној квалификацији не може се доводити у везу са казном која је оптуженом у поновљеном поступку изречена, на начин како се у жалби од стране бранилаца чини. Првобитно изречена казна односно висина иста не може се доводити у везу са изреченом казном од 13 (тринаест) година, јер не значи да је казна у трајању од 14 (четрнаест) година правилно одмјерена и изречена, па да би могла послужити као адекватан параметар у оцјени казне и висине исте која ће се изрећи. И овај суд је увјерења да ће се изреченом казном затвора у трајању 13 (тринаест) година постићи сврха кажњавања из члана 42. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине и са аспекта генералне и специјалне превенције. Изречена казна је адекватна свим околностима које утичу на казну која ће се изрећи, па приговори бранилаца у погледу висине казне нису се могли сматрати основаним. О разлозима који говоре о правилно изреченој

казни коју је првостепени суд изрекао, у овој одлуци је већ било говора у дијелу гдје се разматрао овај жалбени основ, жалбе коју је поднијела тужилац, па да се не би понављао већ речено на те околности на овом мјесту се суд неће више бавити овим жалбеним приговором.

Закључак бранилаца

ИХ Предмет разматрања и оцјене овог суда били су и жалбени наводи које је одбрана насловила као „закључак“ па је оцијенио да су и ти наводи неосновани. Није одбрана у праву када тврди да је првостепени суд приликом доношења побијане одлуке починио бројне и озбиљне повреде кривичног поступка, а о чему је већ било говора приликом разматрања и одговора на наводе жалбе у том правцу. Такође, неосновани су приговори да је првостепени суд прихватио само исказе свједока у дијеловима који подржавају наводе оптужбе, а да нису прихваћени наводи који указују на контрадикторност исказа свједока. Одбрана током доказног поступка, а ни у жалби није указала на релевантне противрјечности које би на аргументован начин довеле у питање поузданост наведених свједока и довеле у питање њихов кредибилитет. Само разлике у исказима које се тичу битних чињеница могу бити основ за приговор непоузданости свједока, а не чињенице које не утичу на исход чињеничног утврђења. Таква аргументација од стране одбране је изостала. Одбрана спомиње свједока Б.М.1 али не указује шта је то наведени свједок битно рекао што би ишло у прилог одбрани, а да је то првостепени суд занемарио и није прихватио. Током унакрсног испитивања на главном претресу одржаном дана 22.02.2016. године свједок је образложио све оно што је питан, а што је изјавио током истраге и није остао недоречен ни недоследан у погледу онога што га је одбрана питала, па је првостепени суд с разлогом истом свједоку поклонио вјеру.

Такође, нема мјеста приговору да је у погледу битних чињеница изрека пресуде неразумљива и противрјечна сама себи, а такође и разлозима пресуде. У чему се огледа неразумљивост изреке и противрјечност исте са образложењем, браниоци сем наведене констатације не говоре апсолутно ништа, што опет говори о неоснованости навода из жалбе.

Да првостепени суд није једнострано прихватио доказе који подржавају оптужницу најбоље говори чињеница да првостепени суд није прихватио правну квалификацију кривичног дјела које се оптуженом ставља на терет, него је истог огласио кривим за основни облик кривичног дјела Убиство из члана 163. став 1. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине управо прилагођавајући правну квалификацију утврђеним чињеницама до којих је дошао детаљном анализом свих проведених доказа.

Првостепени суд је на основу проведених доказа утврдио како, на који начин и чиме је оптужени дјеловао према оштећеном М.Д., а о чему је већ било говора током разматрања жалбених приговора повреде поступка и када су разматрани приговори у погледу чињеничног утврђења првостепеног суда.

Х Одбрана очигледно не прихвата ниједан доказ проведени на приједлог тужиоца, па нарочито неосновано покушава довести у питање поузданост свједока Б.М. и М.В. као непосредних очевидаца извршења кривичног дјела. Тако одбрана негира на поуздан начин утврђену чињеницу да је критичне вечери било физичког контакта између оптуженог Г.Р. и М.Д., на начин да га је Г.Р. испред пекаре М. ударио песницом у главу, а што је посвједочио свједок Д.С., чији исказ одбрана такође на веома неаргументован начин жели оспорити. Кривично дјело оптужени је извршио употребом ножа, што је такође утврђено, а на неаргументован начин се оспорава од стране одбране. Б.М. није напао оптуженог што је такође један у низу од погрешних, произвољних и ниједном чињеницом поткријепљених тврдњи одбране, него је оптужени Г.Р. напао Б.М. носећи нож у једној, а дрвену оклагију у другој руци. Свједок Б.М., што је такође утврђено на поуздан начин, оптуженог Г.Р. ударио је у главу након што се већ трагични догађај десио, односно након што је М.Д. лишен живота, а не прије трагичног догађаја. Одбрана на неувјерљив начин покушава да представи да се наведени догађај десио на начин на који је то описао оптужени.

ХИ Произвољни су закључци одбране да је извршилац кривичног дјела према оштећеном М.Д., као и број повреда и начин наношења истих, лице које је било у стању психичке раздражености, разјарености и бијеса. Извршилац кривичног дјела је утврђен ван сваке разумне сумње, као и његово психичко стање које не одговара констатацијама изнесеним од стране браниоца под тачком ХИ закључка на страни 12. жалбе. Ради се о конструкцији одбране која нема упориште ни у једном доказу. На наведени начин се није изјаснио ни вјештак др Вјекослав Ковачевић, него се на те околности изјаснио појашњавајући да се радња одвијала у конфликтној ситуацији, а афективном стању раздражености. Ни вјештак Ковачевић не спомиње разјареност ни бијес, иако првостепени суд његов налаз с разлогом није прихватио и о томе је дао аргументоване разлоге. Тачно је да је вјештак на главном претресу одржаном дана 29.03.2017. године, између осталог, на страни 13. транскрипта на питање браниоца одговорио да би то лице које је М.Д. нанијело 13 снажних убода ножем у предјелу леђа морало бити у изузетно јаком раздраженом стању, и у стању тешке агресије. Код утврђеног чињеничног стања да је оптужени Г.Р. починио наведено кривично дјело, те имајући у виду психичко стање код оптуженог какво је нашао вјештак Ковачевић, те његову наведену констатацију у погледу стања у којем је морало бити лице које је на

наведени начин нанијело убоде ножем покојном М.Д., указује на правилност одлуке суда да наведени налаз не сматра поузданим.

Констатација вјештака у погледу лица које је нанијело убоде М.Д. односно његово психичко стање је у потпуној супротности са стањем у којем се налазио оптужени Г.Р. који је и починио наведено кривично дјело, тако да је правилно поступио првостепени суд што није прихватио налаз вјештака Ковачевића. Тачно је да оптужени није био у таквом стању, које би било карактеристично за стање извршиоца кривичног дјела што је констатовао др Ковачевић па имајући у виду психичко стање у којем се налазио оптужени Г.Р., те са највишим степеном утврђену чињеницу да је кривично дјело починио Г.Р., првостепени суд је с разлогом прихватио налаз који је у погледу психичког стања оптуженог и његове урачунљивости дао вјештак др Петко Грубач. Бранилац наводи да оптужени није био у психичком стању у коме је могао да почини кривично дјело на наведени начин. Међутим, наведено нико и не тврди, односно не тврди да је оптужени био у таквим стању. У погледу психичког стања оптуженог у вријеме наведеног догађаја, као и структуру личности на стручан начин утврдили су тимски радећи вјештак др Петко Грубач и психолог Данијела Остојић, тако да ни та чињеница није остала неутврђена, а ни неправилно утврђена.

ХИИ Браниоци у жалби указују на налаз и мишљење вјештака др Љиљане Станковић, клиничког психолога и др Вјекослава Ковачевић неуропсихијатра, и њихово мишљење у погледу профила и структуре личности, душевног стања оптуженог и онда из налаза и мишљења по оцјени овог суда изводе закључак који је у супротности са provedеним и прихваћеним доказима. Надаље браниоци погрешно закључују да оптужени са покојним М.Д. није био у сукобу ни са било ким из његовог друштва. Током доказног поступка и након анализе provedених доказа, првостепени суд је на поуздан начин утврдио да је критичне вечери испред пекаре М. оптужени песницом ударио М.Д. у главу, што одбрана покушава оспорити и на томе неосновано у жалби на више мјеста потенцира. Потом одбрана изводи неодржив закључак кроз констатацију, да је оптужени Г.Р. имао сукоб са М.Д.на начин како се наводи у оптужници, имајући у виду његов профил личности, онда се сигурно по доласку испред пекаре Д. не би могао суздржати, него би се одмах укључио у читав догађај. Чињеница је да се оптужени Г.Р. није одмах укључио у наведени догађај јер у ствари критични догађај се почиње дешавати оног момента када Г.Р. излази из кола и ножем креће према Б.М. с намјером да га нападне и од тог момента настаје конфликтна ситуација са познатим исходом. При овоме суд не заборавља да је М.Б. у једном моменту док је разговарао са М.Д. истог ударио руком у главу, сматрајући га одговорним за разбијена стакла на његовом возилу. Међутим, М.Д. није агресивно реаговао него је, како су свјedoци потврдили одговорио „шта ти ово треба“, не испољавајући било какву

врсту намјере ни одлучности да се упусти у било какву врсту физичког сукоба.

Надаље браниоци закључују да се оптужени Г.Р. у трагични догађај укључује тек након што му с леђа и вадећи шипку из рукава прилази Б.М., који за оптуженог, како се погрешно даље закључује, Б.М. представља иницијалну капислу и тада код оптуженог почиње стварање афективног стања раздражености и исто је све вријеме усмјерено ка Б.М., као једино лице са којим, како бранилац даље погрешно закључује, оптужени има одређени проблем. Није било ни намјере, а ни напада Б.М. на оптуженог, нити је у том моменту када је прилазио колима у којима се налазио Г.Р., Б.М. носио са собом било какву шипку. До напада Б.М. на Г.Р. долази када је овај већ задао више убода ножем М.Д. и који је већ био пао на бетон. Браниоци из проведених доказа покушавају исконструисати сасвим другачији начин на који се одиграо догађај, па оптуженог практично приказују као жртву.

Није Б.М. приликом приласка возилу у којем је био Г.Р., као што је већ речено ни имао намјеру да истог нападне нити је носио металну шипку како се од стране одбране тврди, јер да је исту имао и намјеру да нападне на некога, не би онда бјежао до својих кола да узме нешто чиме би се могао одбранити. Будући да Б.М. са собом није носио металну шипку када је прилазио колима нити је показивао било какву намјеру да на било кога физички нападне, него је чак излазећи из својих кола поздравио и М.Б. и када је пришао возилу ... видио је у колима Г.Р. који је тада према њему изашао са ножем у десној, а дрвеном оклагијом у лијевој руци, па у таквој ситуацији није ни могло бити афективног стања на које се позивају браниоци, а које је очигледно погрешно дијагностиковао вјештак др Вјекослав Ковачевић, некритички прихватајући све што му је оптужени испричао, и вјерујући да му је пријетила опасност од Б.М. дошао до закључка да се ради о афективном стању. Вјештак Ковачевић је у свом налазу навео да је, између осталог, цијенио изјаву оптуженог, а који је симулирао одговоре као што је утврдила вјештак Данијела Остојић дипл. психолог, чији налаз је првостепени суд с разлогом прихватио и у погледу тога дао адекватне разлоге.

Браниоци налаз вјештака др Ковачевића доводе у везу са трагичним догађајем и истичу да код оптуженог раздраженост поново расте у моменту када од стране Б.М. са леђа добија ударац металном шипком у главу и да је тада нормална реакција на задобијен ударац пражњење афективног стања раздражености према субјекту који је извор напада, а никако према субјекту који са тим наведеним нема ништа и да је оптужени управо то и учинио када је поново кренуо у потјеру за Б.М. На овом мјесту битно је указати шта се у ствари дешава када се Б.М. да у бијег испред Г.Р. који према њему иде са ножем у руци. Када се Б.М. даје у бјегство након кратке потјере за њим оптужени Г.Р. мијења правац свог

кретања и устремљује се на М.Д. на начин да му ножем задаје ударце у леђа. Наведени ток догађаја је на поуздан начин утврђен током доказног поступка јер је првостепени суд располагао релевантним доказима на којима је утврдио све правнорелевантне и одлучне чињенице. Оптужени Г.Р. ударац у главу од стране Б.М., а који догађај бранилац покушава невјешто смјестити у сасвим други временски контекст, добија након што је већ ножем задао ударце М.Д. у предјелу леђа. Према томе кулминирана реакција са афективним стањем и метом пражњења с тог аспекта је неприхватљива и у потпуној супротности са свим проведеним доказима.

Што се тиче налаза и мишљења вјештака прим. др Вјекослава Ковачевић, а и налаза вјештака психолошке струке Љиљане Станковић, клиничког психолога, првостепени суд се изјаснио у погледу њихових налаза и с разлогом их није прихватио и оцјену истих дао на страни 35. пресуде, који разлози указују на потпуну правилност одлуке у погледу оцјене наведених налаза. Истовремено треба подсјетити да је правилно поступио када је поклонио вјеру и прихватио налазе који су дали вјештаци прим. др Петко Грубач из области психијатрије и Данијела Остојић из области психологије. Треба имати у виду да су наведени вјештаци радили тимски, налазе и мишљење током доказног поступка образложили на стручан и увјерљив начин, те да одбрана оптуженог током унакрсног испитивања није довела у питање ни објективност ни стручност наведених вјештака, као ни њихов налаз и мишљење.

Вјештак др Вјекослав Ковачевић у свом налазу великим дијелом се ослања на оно што му је оптужени изјавио, тако да је вјештак прихватио да је оптуженом свједок Б.М. пришао са металном палицом, те да тада оптужени креће у акцију да би заштитио себе и да је тада услед тога био у афективној раздражености. У том моменту није било ни напада Б.М. на оптуженог, нити је Б.М. са собом носио шипку када је тек изашао из кола, па се не може ни говорити о афективној раздражености коју је вјештак утврдио некритички прихватајући све оно што му је оптужени изјавио као и вјерујући да је оптуженом набијена капуљача на главу и да тада долази до појачаног афективног стања, што вјештак појашњава на страни 11. транскрипта од 29.09.2017. године. Стиче се утисак да је оптужени својом изјавом кроз интервју који је имао са вјештаком, а што је вјештак безрезервно прихватио, навео вјештака на погрешан закључак у погледу психичког стања у вријеме наведеног догађаја, односно да је био у стању смањене урачунљивости, како се наводи у закључку налаза.

ХИИИ Као што је већ напријед наведено предмет разматрања и оцјене првостепеног суда су били налази и мишљење вјештака др Вјекослава Ковачевић неуропсихијатра и Љиљане Станковић клиничког психолога, које првостепени суд није прихватио и о томе на страни 36. пресуде дао, по оцјени овог суда адекватне разлоге. И овај суд сматра да је првостепени суд правилно поступио када није поклонио вјеру наведеним

вјештацима, који се у највећем дијелу ослањају на податке добијене од оптуженог, што је нарочито изражено у налазу вјештака Ковачевића. Све информације које је оптужени Г.Р. дао вјештаку Ковачевић, а на основу којих се овај определио о психичком стању оптуженог у вријеме догађаја описаног у изреци одлуке, су неприхватљиви јер су у супротности са provedеним и прихваћеним доказима. Тако да је вјештак Ковачевић свој налаз дао на основу нетачних информација које му је оптужени дао приликом обављања интервјуа, па отуда и погрешан закључак психичког стања у вријеме наведеног догађаја када је М.Д. лишен живота.

Вјештак др Петко Грубач је утврдио да је способност посматраног Г.Р., да схвати значај дјела и управља својим поступцима „темпорае цриминис“, била очувана. На налаз и мишљење вјештака Грубача овај суд подсјећа из разлога што бранилац наводи да је лице које је нанијело повреде М.Д., очигледно бранилац под тим подразумијева неко друго лице, морало бити у највишем степену разјарености и бијеса, те да понашање оптуженог јасно потврђује да он у таквом стању није био нити је могао бити. Оптужени Г.Р. није ни починио кривично дјело у стању јаке разјарености, нити је то било ко тврдио током поступка, али је са сигурношћу утврђено да је Г.Р. починио наведено кривично дјело и да је његова свијест при томе била очувана, што је додатни разлог да се не прихвати налаз вјештака Ковачевића, а ни конструкција одбране да оптужени практично није предузео ниједну радњу у погледу извршења кривичног дјела за које је оглашен кривим. При томе, првостепени суд није повриједио презумпцију невиности како браниоци неосновано истичу у жалби. Језичка конструкција не доводи у питање презумпцију невиности као што браниоци тврде па се приговор на те околности не може сматрати основаним.

ХИВ Будући да првостепени суд није прихватио налаз вјештака др Вјекослава Ковачевић из наведених разлога, онда ни његов закључак како га вјештак назива није могао бити ни прихваћен као поуздан. Када се узме у обзир профил, личност и структура личности оптуженог, коју је утврдила вјештак Данијела Остојић, дипл. психолог код оптуженог се добије профил који одговара профилу симулативном што значи да је испитаник симулирао своје одговоре на тесту. Да се закључити да је оптужени управо таквим својим симулираним одговорима вјештака Ковачевића навео на погрешан закључак, будући да вјештак највећим дијелом свој налаз заснива на изјави оптуженог, а о догађају који се није десио на начин на који је оптужени испричао вјештаку Ковачевићу. Отуда и закључак вјештака да се догађај десио у конфликтној ситуацији, а оптужени био у афективном стању раздражености, које се јавља у таквим ситуацијама, да је био способан да расуђује, али је био смањене, али не и битно смањене способности да управља радњама и поступцима, дакле био је смањене урачунљивости.

Што се тиче приговора повреде начела „ин дубио про рео“ треба рећи да није ни било услова за примјену наведеног начела јер код првостепеног суда није ни било сумње у погледу постојања чињеница које чини обиљежје кривичног дјела за које је оглашен кривим или од којих зависи примјена неке одредбе кривичног законодавства па да би суд ријешао пресудом на начин који је повољнији за оптуженог. Проведени докази нису остављали повода ни за какву дилему тако да није било услова за примјену наведеног начела, на чију повреду се бранилац позива, али не наводи ниједан аргумент који указује на оправданост примјене наведеног начела.

Такође, ни у погледу приговора повреде члана 297. став 1. тачка ј. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, да је оптужба прекорачена одбрана не образлаже наведени приговор нити даје објашњење у чему се евентуално огледа прекорачење оптужбе, тако да ни тај приговор у низу других наведених под тачком 2 жалбе није могао бити сматран основаним.

Будући да првостепени суд приликом доношења побијане одлуке није починио битне повреде поступка, ни повреде Кривичног закона, а ни друге пропусте на које се жалбама неосновано указује, ни повреде Кривичног закона на штету оптуженог на које овај суд пази по службеној дужности, овај суд је жалбе тужиоца и бранилаца оптуженог одбио као неосноване.

Били су то разлози због којих је одлучено као у изреци ове пресуде, а на основу члана 313. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине.

ЗАПИСНИЧАР

Биљана Васиљевић

ПРЕДСЈЕДНИК ВИЈЕЋА

Иљо Клаић